

НАПЕРЕДОДНІ 8 БЕРЕЗНЯ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Жінка одна, дочок дві, теща, тітка, бабуся—
разом шість флаконів «Червоної Москви».

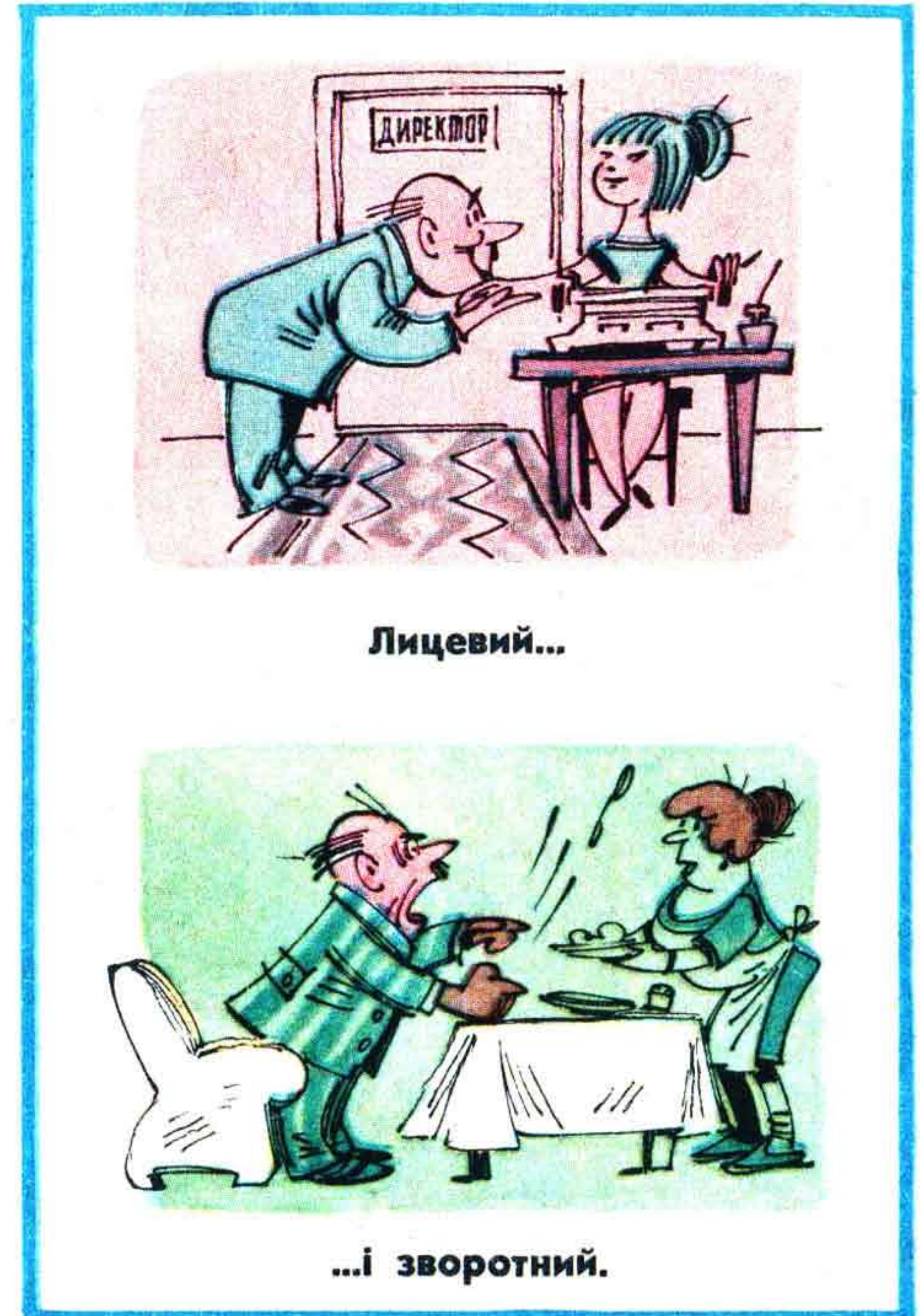
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Це мій сьогодні підлогу мие...

ДВА БОКИ ОДНІЄЇ МЕДАЛІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Лицевий...

...і зворотний.

БЕРЕЗЕНЬ

1973

Київ

Рік видання 47-й

№ 5 (903)

Ціна номера 12 коп.

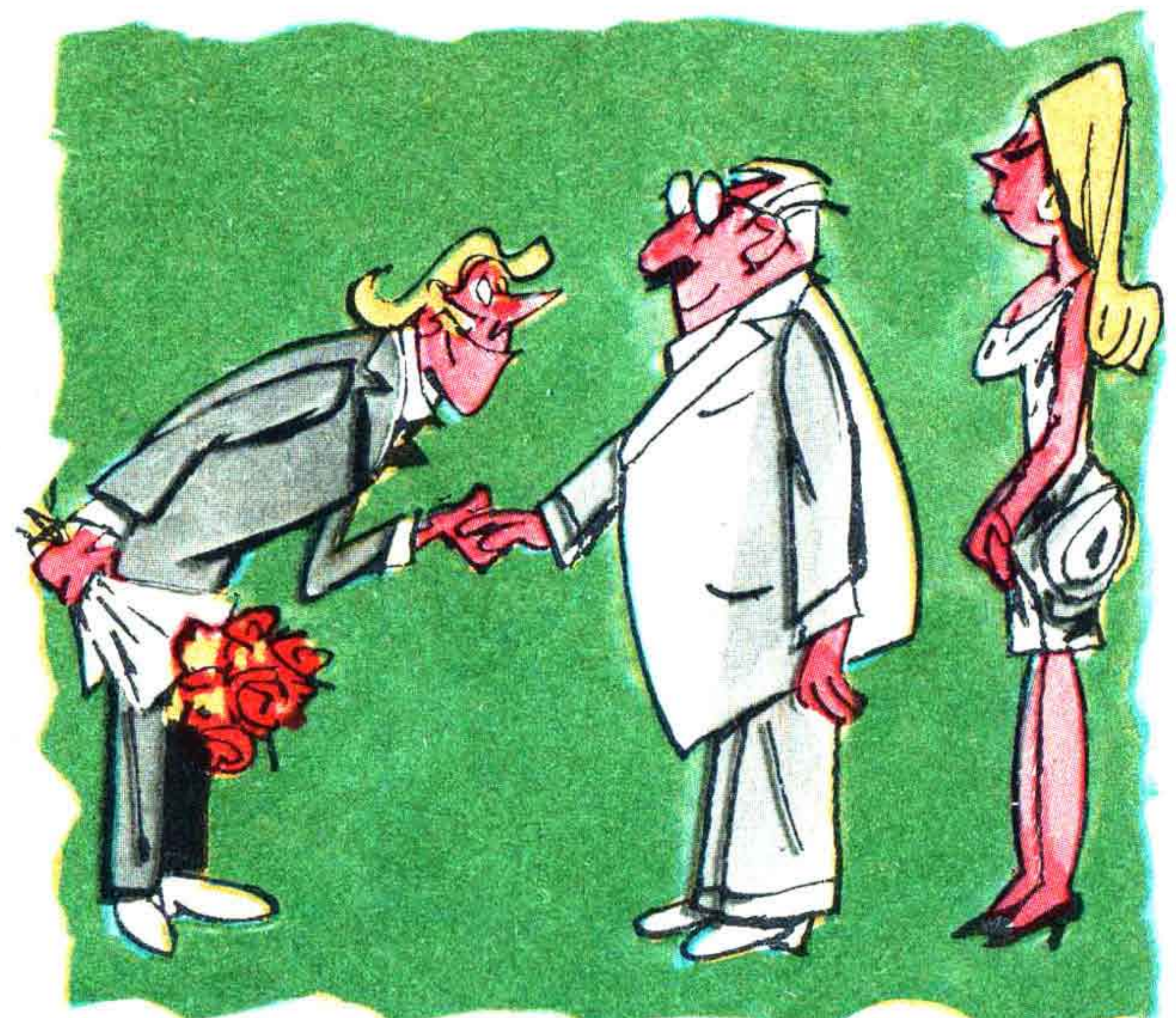

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Після такого тосту жінки пом'якшують і обов'язково наллють ще по одній.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У вашій шановній особі щиро поздоровляю
вашу дружину з Восьмим березня!..

Мал. І. КОГАНА

— Маріє, а може, все-таки
підемо в ідальню!

ОСВІДЧЕННЯ В КОХАННІ

ЖАРТ

Там, де тіні сині-сині
стелить місяць у садку,
говорив юнак дівчині
про любов свою палку.

Промовляв до неї: «Пташко,
стань моєю назавжди.
Жить мені без тебе тяжко,
наче ґрунту без води».

Клав до серця руку: «Раю,
ось послухай, б'ється як!
Я без тебе помираю,
як без фосфору буряк».

Зі столиці перебрався
я до вашого села —
і відразу закохався
в трудові твої діла!

Ти така завзята, здібна,
виробляєш по п'ять норм,
ти така мені потрібна,
як худобі комбікорм!

Та і я ж вкладаюсь в строки,
бо не з ледарів і шляп...
Почуття мої — глибокі,
наче оранка на зябі!

Тож давай сплетімо руки
і — грозу стрічать грудьми!
Наче з досвідом наука,
поєднаємося ми».

Повела плечем дівчина
та, без зайвих балачок,
потихесеньку у сині
шмиг! — і двері на гачок...

Головою покрутила:
«Ну й жених! Набрался в дим...
Надала ж нечиста сила
познайомитися з ним!»

А юнак, в тіні акацій
залишившись, проказав:
«Ясно все... Ще мало в праці
тут себе я показав».

Значить, братись треба спішно
ще завзятіш до труда!..»

* * *

Вам з героя, може, й смішно,
а мені його шкода.

Бо не здуру і не сп'яну
так трактує він любов:
з «виробничого» роману
він до Раї в сад прийшов!

Владислав БОЙКО.

СИЛА ЗВИЧКИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

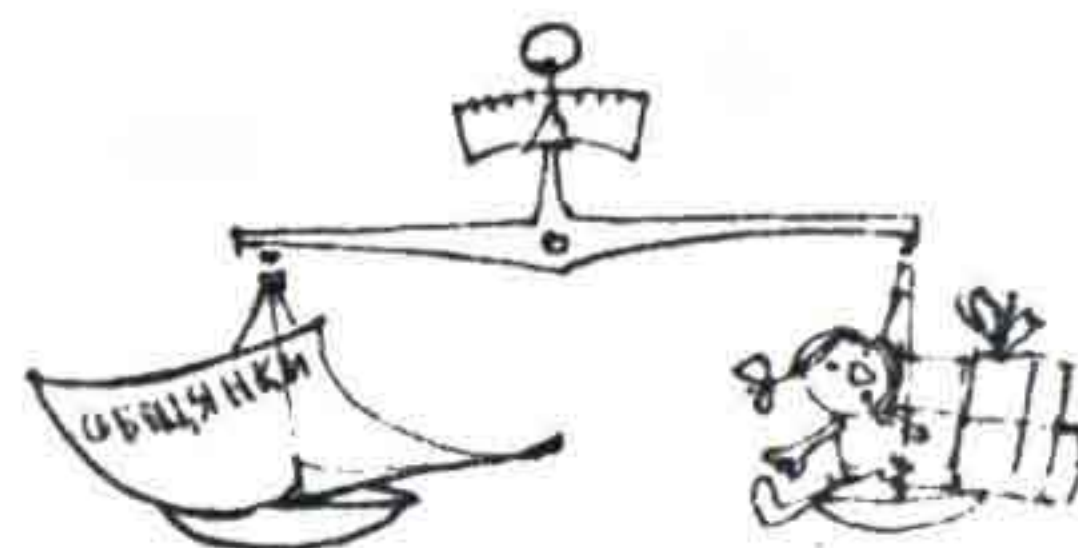

— Тату, відремонтуй машину.
— В наступному кварталі...

ЗУСТРІЧ У ВЕРХАХ

НЕМИРІВ Вінницької області. (Кор. ТАП). Відбулася сімсот дев'яносто шоста зустріч між головами колгоспів тт. Бакалом і Максютюю. Як і на попередніх зустрічах, жваво обговорювалось питання про ремонт греблі, через поганий стан якої припинено рух по дорозі, що веде з села Головеньок до сіл Боблів і Язвинки.

Оскільки сторонам, як і раніше, не вдалося дійти згоди у питанні про те, кому першому стукнути палець об палець, дебати перенесено на чергову, сімсот дев'яносто сьому зустріч.

ЗА НОВИМ МЕТОДОМ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Правління Зінківської райспоживспілки дбає про те, щоб сільське населення якомога частіше навідувалося в магазини кооперації. Для цього розроблено оригінальний метод заохочення. Приміром, у господарчий магазин села Лютенські Будища було завезено січкарні без ручок, комплектів запасних час-

тин, ключів. Їх обіцяли от-от доставити. Січкарні розкупили. І ось уже півроку власники тих січкарень щодня регулярно відвідують магазин. Хоч обіцяних частин вони придбати тут не можуть, бо їх як не було, так і нема, зате, дивися, хто-небудь щось та й купить. А це усе-таки збільшує виручку і сприяє виконанню плану товарообороту.

УЩІЛЬНЕНЕ ТРАНСЛЮВАННЯ

ДРОГОБИЧ Львівської області. (Кор. ТАП). Ефір нині заповнений до краю. Ледь крутнеш ручку радіоприймача — і вже іншу станцію слухаєш. А між тим, його можна істотно розвантажити, використавши досвід дрогобицьких зв'язківців. Вони уже практикують ущільнене транслявання радіопередач.

Приміром, жителі вулиці Гоголя мають можливість одночасно слухати передачі першої програми і програми «Промінь». Є надія, що дрогобицькі зв'язківці продовжать творчі пошуки і доможуться того, що по міській радіомережі на одній хвилі транслюватимуться одразу три програми.

Жити — можна

МОНОЛОГ

...Я — людина маленька. Це мене цілком влаштовує. Академіїв не кінчав і не збираюся кінчати; слава богу, й так живу не гірше якогонебудь професора.

Про мої скромні запити свідчить хоч би такий факт. Працював я на Київській базі шкірсировини. Не найбільшою шишкою був, але й не останньою спицею в колесі. Проте добровільно залишив столицю і поїхав працювати на периферію — у Білу Церкву. Пропонували непогані посади, але я вдовольнився місцем заготівника у райзаготконторі. І не шкодую.

Матеріально моя скромність винагороджується (детальніше про це скажу нижче). У моральному відношенні мені теж непогано: ніхто не лає за низькі показники і таке інше. Трапляється, щоправда, коли викрою дещо для сімейного бюджету на кролячих шкурках, то який-небудь грамотій одразу строчить скаргу на Коровіна (Коровін — це я). А мені від цього ні холодно, ні жарко. Поскаржаться директорів заготконтори Марку Менделевичу Ліокумову — він на людях нагромає на мене, а після роботи зайде, заспокоїть.

Поскаржаться вище — Марк Менделевич візьме удар на себе, а мене попередить:

— Сашо, будь обережніший.

Інакше не можна. Одне діло робимо.

А в нашій професії без певного ризику не обійдешся.

Коли настає сезон, до мого ларка не протопишся — лізуть, щоб кролячі шкурки здати. Свіжа копійка так і проситься до кишені. Треба тільки трохи психологом бути, правильно оцінити того чи іншого клієнта. Набитим оком я відразу визначаю: кому квитанцію на прийнятті шкурки треба виписувати, бо інакше галас здійме, а кому можна по карбованцю без квитанції дати — і то радий буде; кому якісні шкурки лише четвертим сортом можна оцінити, а кому — не нижче другого.

За день проходить переді мною чоловік двістітриста. Це — тисяча-півтори шкурок. Чимало здавачів обходяться без квитанцій. Коли більше, коли менше. 24 грудня, наприклад, за якусь годину дев'ятьох таких обслужив. А бувають урожайніші дні.

Після роботи я встановлюю, на яку кількість шкурок у мене немає квитанцій. Після цього визначаю їх якість (ясна річ, не за тим принципом, що клієнтурі) і виписую квитанції. Зрозуміло, не на реальних людей. «Поселяю» їх у віддалені райцентру села, такі, як Озірне, Бикова Гребля, Яхни, Глеваха і т. д. Щоб важче було перевірити.

Що мені це дає? Децицію. От, наприклад, з 9 по 19 листопада того року я виписав 62 квитанції на вигадані прізвища. Це 1285 шкурок на 3548 карбованців. Навіть якщо половина, а то й дві третини здавачів з якогось дива самі назвалися вигаданими прізвищами, і то, як бачите, на кишенькові витрати мені дещо лишилося. Крім того, на ці фіктивні квитанції ще й до двох тонн комбікорму одержали.

Спасибі директорів моєму, Марку Менделевичу, вступається за мене. Дохідливо пояснює усім, що не я винен у цій ситуації, а інструкція. Мовляв, вона не забороняє, але й не вимагає, щоб здавачі шкурок пред'являли які-небудь посвідчення особи. А ті, мовляв, користуються цим і брешуть заготівникові.

Звичайно, якщо бути відвертим, то користуюся цим насамперед я. Власники кролів не зацікавлені у брехні, бо по тих квитанціях вони одержують комбікорм. Але це вже тонкощі нашої професії.

Отож і кажу, що не потрібно мені ніяких академіїв. Можна жити і на скромну зарплату заготівника, якщо над тобою нема ніякого контролю.

Монолог заготівника О. Коровіна записав
В. БОНДАРЕНКО.

Дали
перцю!

Голові Василівської сільради Долинського району Кіровоградської області Шлінчану А. А. все якось не давалась служба. Точніше кажучи, була не до серця. До серця голові були кавалерські справи. Туди кивне, туди моргне, там погуляє. Місцевим жінкам просто проходу не було від його залицянь.

Жителі села написали про це Перцеві.

Секретар Долинського райкому партії т. Гідулянов повідомив редакцію, що за аморальну поведінку Шлінчана А. А. з посади голови сільради звільнено.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А чи не розцінить Іван Петрович мою допомогу як натяк на те, що він не вміє плавати?

ДОБРОПОРЯДНИЙ СУСІДА

ГУМОРЕСКА

— Шановні громадяни судді! Те, що я почув із вуст громадян Оськіних, не тільки приголомшило мене, а й... На слово не здобудся від обурення! Де ваша совість, громадяни Оськіні?! Як вас на собі земля тримає? Що? По суті? Можна й по суті, шановні громадяни судді.

Оськіні скаржаться, що я не впускаю їх у ванну. Брехати не буду: коли проявляю негативи, то не впускаю. А як я, подумайте, можу впусти-ти? Щоб плівка засвітилася? Розуміти ж треба, громадяни Оськіні! І нічого в двері ванної тарбанити, сусідів з восьмої квартири на поміч кликати. Бо скільки ви не стукали б — не допускається. Це я вам авторитетно, у присутності шановних громадян суддів заявляю. Ванна така ж моя, як і ваша.

Свої меблі на кухню я повиносив. Що правда, то правда. Бо кухня теж спільна. Вона не тільки громадянам Оськіним, а й мені належить. Повиносив же тому, що нові купив. Знайду на них покупця, тоді й винесу.

Громадянам Оськіним навіть мій холодильник у коридорі заважає. А де я його подіну? Собі на голову поставлю?

Шановні громадяни судді! Оськіним не подобається, що мої курчата по квартирі бігають. Зайве, мабуть, доводити, як це антигуманно з боку моїх сусідів. Було б у мене залізне здоров'я,

інша справа. Але ж воно нікудишнє. Біда, а не розкіш спонукують мене купувати молодняк птиці, відгодовувати, різати і у вигляді бульйону споживати. Аби здоров'я підправити. Яку ж крамолу, громадяни Оськіні, у цьому вбачаєте?

Мої сусіди, окрім того, на руку, нечисті. Якось з мого кухонного стола зникла дерев'яна ложка. Де вона поділася? Оськіні стибрили. Це ж ясно, як день. Бо ніхто, крім мене і моїх сусідів, на кухні не буває. Страшенно розсердившись, я взяв та й відповів по телефону котромусь із знайомих Оськіна, що його, Оськіна, вдома немає і вже ніколи, на превеликий жаль, не буде, бо на цвинтар перекочував. Допетрали, нарешті, громадяни Оськіні, чому я таке сказав? Розсердився на вас. За крадіжку дерев'яної ложки.

Ну, от і все, що я хотів сказати... Не все сказав? А що ж іще?

Шановні громадяни судді! Оськіні розперезалися і знахабніли. Спершу кляузи в усі кінці писали, а тепер, як бачите, ганебне судилище наді мною, добропорядним сусідою, затіяли. Не життя, а каторга мені з ними... Зважте на цю обставину і відселіть від мене громадян Оськіних у примусовому порядку. Бо інакше я змушений буду зробити усе, щоб вони добровільно на іншу квартиру пішли.

Михайло ПАЛЬЧИК

НАД Ситниками, Пішками та деякими іншими селами Корсунь-Шевченківського району пройшов золотий дощ. Дорогоцінний метал падав з неба не у вигляді самородків, а у вигляді поштових переказів. Прудконогі листоноші бігали мальовничими сільськими вулицями, ловили за поли щасливих адресатів і в обмін на підпис вручали їм готівку.

Звідки і з якої причини у названі села так густо посипались поштові перекази, ми розповімо пізніше. А зараз терміново повідомимо, що услід за листоношами тими ж мальовничими вулицями вирушили представники місцевих колгоспів. Вони також ловили за поли щасливих адресатів і, не вдаючись у докладні роз'яснення, тут же відбирали у них щойно одержані гроші.

Чому так учинили представники місцевих колгоспів, ми також роз'яснимо згодом. А тим часом давайте розгорнемо бухгалтерські папки Корсунь-Шевченківської ремонтно-будівельної дільниці № 10 і помилуємося документами, що в тих папках зберігаються.

Прекрасні папки, безцінні документи! І всі вони розповідають про славі діла рембуддільниці. Про те, який тут діловий начальник товариш Каламацький, які старанні у нього підлеглі, з якою уважністю ставляться вони до своїх замовників. Скільки ними перекрито дахів на будинках у селах Ситники, Пішки та деяких інших, скільки виготовлено дверей, віконних рам та віконниць.

Велична і зворушлива картина вимальовується. Але що дивно: поки дивишся в бухгалтерські папки, дуже виразно бачиш оте оновлення, що постало в Корсунь-Шевченківському районі завдяки старанням рембуддільниці № 10, а відірвешся від папок, і прекрасна картина відразу ж зникає, розвіюється, наче міраж. Та, якщо приглянутися, то, зрештою нічого дивного в тім немає. Бо картина писана не з природи. Це — чистісінький витвір бурхливої бухгалтерської винахідливості.

А в природі, виявляється, ось яка картина вимальовується.

Корсунь-Шевченківська ремонтно-будівельна дільниця № 10 мала у своєму розпорядженні чимало будів-

ельних матеріалів. Вони призначалися для побутових послуг населенню району. Але керівники дільниці, а також ремонтно-будівельного управління, яке міститься у Черкасах, вирішили, що робити ті послуги — дуже клопітне та марудне діло і що куди зручніше та приємніше згадані матеріали — шифер, покрительне залізо, дошки та цемент — збути оптом.

Правда, реалізувати сміливу ідею виявилось не просто. Бо ж у вартість матеріалів входила також сума зарплати для тих, хто мав із ними працювати, тобто, конкретно здійснювати оті послуги населенню району.

Тоді будівельники поставили питання у новому ракурсі:

— А що, коли ми матеріали усе-таки продамо, а куплю-продаж оформимо як здійснені послуги?..

Варіант пройшов. Будівельні матеріали закупили колгоспи сіл Ситники, Пішки та деяких інших. Сповнені почуттям вдячності, представники згаданих колгоспів тт. Бур'ян, Пилученко, Шкляренко та інші безкорисливо прислужилися бухгалтерії рембуддільниці № 10 у виготовленні отих прекрасних папок, про які мовлено вище.

Невирішеним залишалося одне питання: кому нарахувати зарплату? Та і його розв'язали без особливого клопоту. На одержання зарплати, по-перше, люб'язно дали згоду працівники рембуддільниці № 10. Решту грошей переказали через пошту колгоспникам, які, дякуючи все тій же бурхливій бухгалтерській винахідливості, немовби самі собі робили послуги — будували, покривали дахи і т. д. Переказали і тут же, як пригадуєте, відібрали. Хто не хотів віддати, з тими вели мову при підтримці працівників міліції.

Ось як інколи виглядає приваблива на перший погляд картина, коли глянути на неї у потрібному ракурсі! Будемо сподіватися, що експеримент по створенню райдужних бухгалтерських міражів стане предметом всебічних ретельних досліджень.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

ОН ВОНО ЩО!

ГУМОРЕСКА

Навесні Януарій Черепаха став помічати, що його сусіда Петро Деркач цілими вечорами просиджує біля вікна і за чимось спостерігає.

— І що він там побачив? — вертілася думка в Черепахи.

Кілька вечорів нишпорив Черепаха по місцевості, куди видивлявся Деркач: обмацав кожну деревину, зазирнув під кожен кущ і, не знайшовши нічого підозрілого, зовсім утратив спокій. А Деркач, як на те, усе стирчав у своєму вікні і, що найбільше дратувало Черепаху, щасливо посміхався.

— Слухай, Людмила, — запитав Черепаха дружину, — як ти думаєш, чого це Деркач отам висиджує?

— Хто його зна, — здвинула плечима Людмила, — видно, робити нічого, от і сидить.

— Ой, не кажи, — спохмурнів Черепаха, — щось воно тут не чисте, не буде ж людина отак, ні сіло, ні впало, біля вікна стовбичити.

— Коли тебе так цікавить, то й запитай у нього, а мені ніколи такими дурницями голову забивати.

— Гм, — не знаходив собі місця Черепаха, — ти думаєш — це дурниця? Глибоко помиляєшся. Щось воно є.

Якось, ідучи з роботи, він зустрівся з Деркачем:

— Вечір добрий, сусіде.

— Добрий вечір.

— Весні дочекалися, благодать навкруги — скоро і молоді цибульки покуштуємо.

— Найкраща пора року! — вдихнув на повні груди повітря Деркач. — Знаєте, я найбільше люблю весну: все пробуджується, усе квітує, усе до сонця тягнеться...

— Весну любите, а надворі я вас щось ніколи не бачу.

— А мені й так усе видно. Між вашою хатою і Клименчуковою є простір. Так ото я вечорами з вікна левадою милуюся і соловейка слухаю. Там, знаєте, хіба ж такий чарівник поселився!

— Он воно що! — звів брови Черепаха й поспішно розпрощався з Деркачем.

За півгодини, з ніг до голови обляпаний багновою, Черепаха з довгою тичкою в руках ганявся по леваді за чарівником-соловейком...

А коли увечері Петро Деркач виглянув із свого вікна, то несподівано виявив, що простір між Черепаховою та Клименчуковою хатами завішано старими штанями та подертою рядною.

На сусідньому подвір'ї щасливо хихотів Черепаха.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

Бухгалтерський міраж

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Давай і ми будемо грітися.

ВИСТАВКА ЩО НЕ ТРЕБА

АВТОМАТИЧНИЙ ВИМИКАЧ

Уявіть, що, прийшовши до вас, гості вступляться очима в телевизор і весь вечір дивитимуться, смажімо, передачу «На вогник». Передусім вони не оцінять кулінарних здібностей господині, бо їстимуть машинально. Отже, перш за все, треба вимкнути телевизор.

Але як? Уявляєте, який гвалт здіймуть гості, якщо просто оголосити, що очікувана телепрограма відмінюється. Ще й образитися можуть. Ось для подібних ситуацій Запорізький кабельний завод і випустив 5257 трансформаторів, які буцімто мають підтримувати постійну напругу в телевизорах. Насправді ж трансформатори після 10–15 хвилин роботи самовільно вимикаються, і телеекрани гаснуть.

ВЕСЕЛЕ ПІАНО

Хай не лякає вас те, що корпус піаніно весь у подряпинах, лакових патьоках, що деякі частини його зовсім неполіровані. Як кажуть, головне не форма, а зміст. Головне, що піаніно Одеської фабрики музичних інструментів так фальшивить, що мимоволі викличе посмішку любителів музики. Та як йому не фальшивити, коли верхні регістри не працюють, а клавіші хитаються. Наш прокатний пункт має аж 35 таких інструментів.

ОХОЛОДЖЕНИЙ ОКРІП

Скажімо, вам потрібна кип'ячена вода саме кімнатної температури. Звичайно, ви можете просто зачекати, поки окріп охолоне. Так робили наші діди та бабусі. Але чи годиться в такий примітивний спосіб охолоджувати воду у вік прогресу?

— Не годиться! — сказали на Донецькому заводі пластмас.

І виготовили термоси, які протягом лише двох годин доводять окріп до кімнатної температури.

Як повідомляє житель м. Комунарська І. С. Головно, він купив собі аж три таких термоси і тепер успішно охолоджує гарячу воду.

ДІЄТИЧНИЙ ХЛІБ

Лікарі стверджують: «Їжте менше хліба, і ви позбудетеся зайвих кілограмів». Але спробуй стримай себе, коли бачиш перед собою свіжу запашну хлібину. Не встигнеш і тарілки борщу з'їсти, як уже піхлібини немає.

В такому випадку спробуйте перейти на хліб, який випікає Смілівський хлібозавод на Сумщині. Хліб цей такий рідкий і кислий, такий неапетитний на вигляд, що, запевняємо, більше однієї скибки не подужаєте. Наприклад, мешканець Роменського району Сумської області В. І. Крикун завдяки старанням смілівських пекарів зовсім перейшов на безхлібну дієту. І почуває себе чудово!

НАШІ ІНСТРУКЦІЇ

ЯК КОРИСТУВАТИСЯ ОВОЧЕРІЗКОЮ

То зовсім не біда, що в овочерізці Карлівського машинобудівного виробничого об'єднання дерев'яна ручка довша за стержень: її можна обрізати.

Якщо ж ви покрутите ручку направо, відгвинтиться гайка і випаде ніж-тертушка. І тоді вам може заманути крутити наліво. Застерегаємо — не робіть цього: спаде корба.

Питаєте: який вихід? Дуже простий. Дістаньте з шухляди вашу стару тертушку та сікачку і приступайте до роботи.

У СІМЕЙНОМУ КОЛІ

Виставком одержав листа од завсідниці нашої виставки Н. Вона скаржилася на чоловіка. Мовляв, вечорами вдома не буває. То десь у шахи грає, то «нозла» забиває. Виставком звернувся до нашого шановного консультанта, кандидата сімейнознавчих наук т. Нежонатого з проханням зарадити жіночій біді. Нижче ми друкуємо лист шановного консультанта.

«Люба Н.! Є один безвідмовний спосіб примусити вашого чоловіка сидіти вечорами вдома. Купіть дитячий велосипед, який виготовляє Чернівецький металопластмассовий завод. І хай ваш чоловік спробує його скласти протягом вечора. Навіть якщо це йому вдасться (жодному з моїх кореспондентів поки що не вдавалося), то вранці, коли дитина сяде на велосипед, він негайно ж розлетиться. Наступного вечора чоловікові доведеться знову його скласти. А вранці велосипед знову розвалиться... І так ваш чоловік змушений буде усі вечори проводити в сімейному колі».

СТІЛ ЗНАХІДОК

нашої виставки звертається до працівників Кременчуцької кондитерської фабрики з проханням розшукати господаря металеві пластинки, яку було знайдено в цукерці їхнього виробництва «Батончики кнївські». Разом із цією пластинкою йому буде вручено пам'ятний сувенір — зламаний зуб споживача.

Плоди виховання

Малюк горла, а ми йому — горіх.
Він книжку рве, а ми до нього з чаєм...
Прощаємо дрібний дитячий гріх,
Немовби то його й не помічаєм.

Не вирвавши з корінням лободу,
Отак самі дитині лихо творим.
Маленький гріх переросте в біду,
Дрібненьке зло — великим стане горем.

Дмитро ЛУЦЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Мабуть, якийсь чужий, бо всі мешканці нашого мікрорайону брід знають...

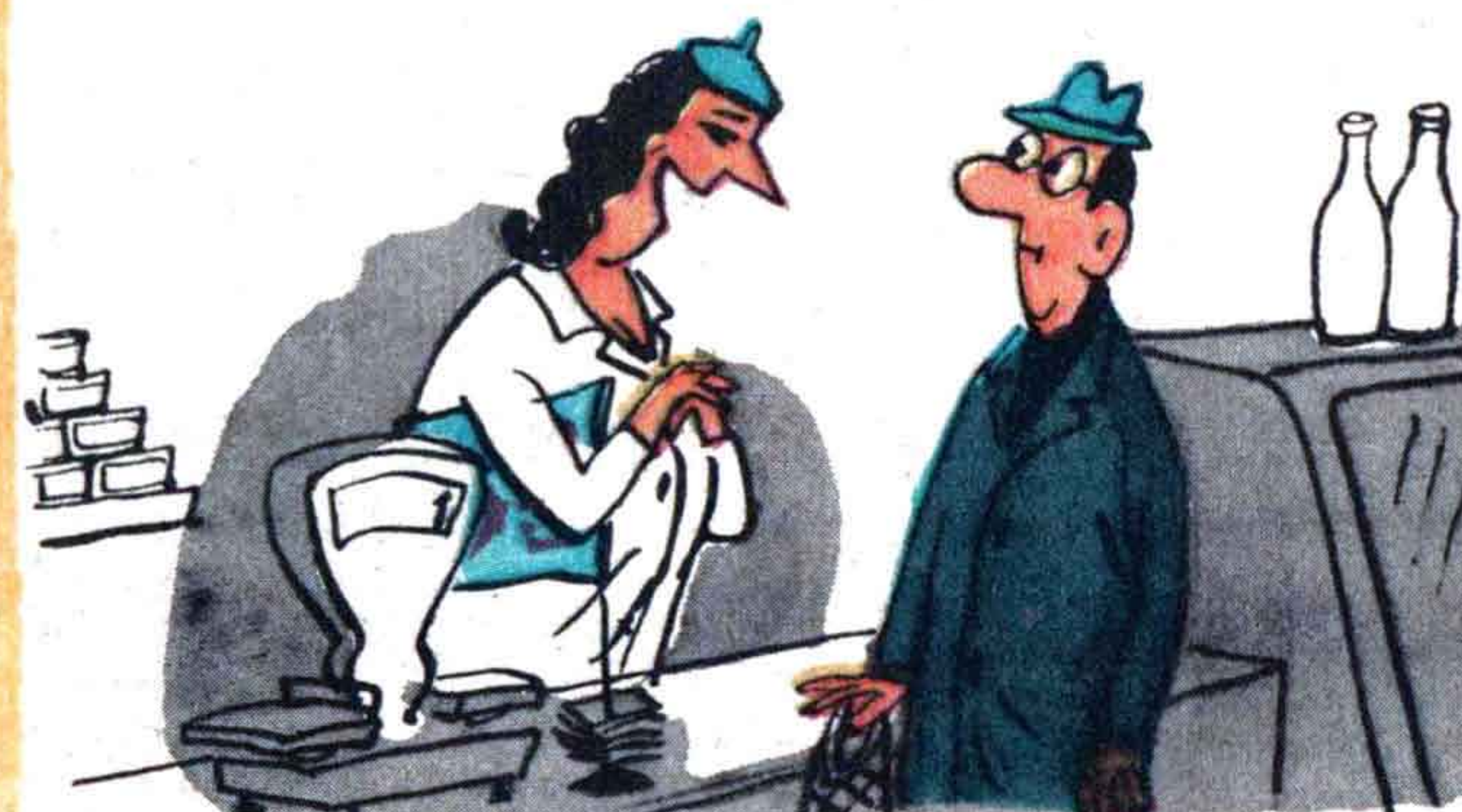
— Ви що, погано чуєте, що мовчите!..

— Сам ти глухий!..

— Тоді дайте книгу скарг!..

— Ви мені пробачте, я погано чую. Що ви хотіли!

Злізайте крики!

ПОВІДОМЛЕННЯ ПЕРЦЯ З ВЕЛИКИХ І МАЛИХ ДОРІГ

ПОРИБ, ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ

Тракторист із радгоспу «Зоря» Броварського району Київської області Анатолій Сизоненко взяв на себе підвищене зобов'язання: розширити радгоспні угіддя шля-

хом освоєння підводного ґрунту. Слово у нього не розійшлося з ділом. Він тут же облюбував підхожу ділянку зрошувального каналу і, відповідно зігрівшись доброю чарчиною — бо ж вода була прохолодна, — рішуче занурився в неї разом із своїм сталевим другом.

Оранка пройшла добре, але остаточний виробіток поки що не відомий. Немає бажаних особисто підрахувати кількість освоєної підводної цілини.

ХТО ШВИДСЕ?

Машини були однакові, тільки мали різні номери: 62-18 ВИД та 05-41 ВИЗ. Водії були однаково під хмелем. Тільки й того, що Заливадний, на відміну од Мазура, не мав шоферських прав: був позбавлений їх на два роки за випадкову зустріч із автоінспектором (а кому піде на користь зустріч з автоінспектором, коли у ту мить однією рукою тримаєшся за кермо, а другою вливаєш у себе третю четвортинку!). Низький уклін голові колгоспу товаришеві Полюзі — виручив: дав безправному шоферові машину. Товариш Полюга на якісь там дрібні

порушення уваги, спасибі йому, не звертає: з ким не трапляється!

Отож машини були однієї марки, бензин одного й того ж сорту, водії однаково захмелені. А все ж цікавість перемогла: чи зможе один перегнати іншого за таких абсолютно однакових умов?

Змагання відбулося на шляху поміж колгоспними плантаціями та селом Савинцями Тростянецького району Вінницької області. Траса була обрана не випадково. Заливадний та Мазур вирішили поєднати спорт із виробництвом: заодно підвезти колгоспників з поля додому.

Поєдинок проходив у безкомпромісній боротьбі й закінчився бойовою нічиєю. Тільки й того, що ВИЗ стала схожою на корж, а ВИД — на гармошку. Після того, як людям, що сиділи у кузовах, було подано першу допомогу, головний арбітр змагань — голова місцевого колгоспу т. Полюга — тепло поздоровив Заливадного та Мазура й пообіцяв після їх повернення на волю підготувати нові автомобілі для продовження змагань.

«ЗАПОРОЖЕЦЬ» — ЗА 3.62

За яку суму можна виграти автомобіль? Та звісно ж — за 50 копійок. Така вартість одного квитка грошово-речової лотереї. А за скільки можна програти? Ага, важко відповісти... Ну, тоді є сенс звернутися

за консультацією до жителя міста Жданова на Донеччині М. І. Черкасова. Він програв свого «Запорожця» за 3 карбованці 62 копійки. Така, як неважко здогадатися, вартість однієї пляшки горілки.

Витративши саме цю суму, автолюбитель Черкасов за короткий проміжок часу потрапив до витверезника, а потім — і до суду. «Запорожець», на якому Черкасов виконував акробатичні етюди, визнано невинним і продано. Хай машиною користується любитель, котрий не учинятиме замаху на її життя!

Вісті з кабіни

2000 КІЛОМЕТРІВ БЕЗ АВАРІЙ проїхав за два місяці водій колгоспної машини, відвозячи на роботу та привозячи додому дружину голови колгоспу імені Гагаріна Деражнянського району Хмельницької області В. Д. Проказюка.

ТЕРМІНОВО ПОТРІБЕН СЛУЖБОВИЙ АВТОМОБІЛЬ — у цьому довго переконував вищі інстанції директор Мелітопольського заводу «Гідромаш» А. Е. Гнідага. Коли ж заводі було виділено «Москвич-427», директор негайно дійшов висновку, що машина підприємству не потрібна, і розпоря-

дився терміново продати її через комісійний магазин. Щасливим покупцем виявився... директор заводу А. Е. Гнідага.

* * *

«ШВИДКА ДОПОМОГА» ПРИЙШЛА ВЧАСНО, і головний лікар Вашківецької дільничної лікарні Г. В. Кушнірюк та завідувачий магазином Вашківецького споживчого товариства П. Н. Горянський, завантаживши її випивкою та закускою, подалися за село. Весело провели друзі день на лоні рідної чернівецької природи і надвечір тією ж «швидкою» благополучно повернулися додому.

ТРЕЗОР НА ВАРТІ

Трезор на гав
Усе — «гав-гав!»
А Лис не спав —
Курей хапав.

ПОЖАЛІВ

Каже мати до Петра:
— Вже старію, синку,
— Два відра не донесу
Без перепочинку.
Синок маму пожалів
(Аж зітхнув при тому):
— Коли важко два нести,
— Носить по одному.

Григорій ДЗЮБА.

м. Артемівськ.

Тільки-но в сусідньому приватному секторі проспівали треті півні, як тітка Варка, головний і єдиний страж підготовленого до здачі висотного будинку, зчинила лемент на всеньку Соснову гірку:

— Рятуйте, люди добрі!

Збіглися стривожені сусіди. Взаялися розпитувати, в чім справа.

— У п'ятому під'їзді привиди! — одним духом випалила тітка Варка.

— Приверзлося вам, тіточко, — почали заспокоювати її. Де це видано, щоб привиди у новому будинку заводилися? Це ж вам не трухлява корчма, а дев'ять поверхів залізобетону! Та й взагалі, привид — це забобони, опіум і все таке інше.

— Все одно вони там були! Цілу ніч по усіх квартирах товклися. А оце перед третіми півнями

у будівельно-монтажне управління № 25, котре споруджує у Харкові на Сосновій гірці три великі житлові будинки.

— Може, ви які діри ненароком залишаєте?

— Та що ми — собі вороги? — здивувався начальник БМУ-25 Г. І. Помазан. — Знаєте у яку копійчку обходяться доробки у квартирах після отаких нічних наскоків? Не лише у вас, на Сосновій гірці, а й у будинках електроапаратного заводу, на будівництві дитячої лікарні та інших об'єктах — отака історія. Сторожів, правда, у нас малувато. Однак не можна ж під кожними дверима вартового ставити. От якби піймати одного-двох отих нічних духів та добряче перехрестити і спитати, крізь яку шпарину вони лаять...

Набралися новосели сміливості, влаштували засідку. І піймали двох свіжих та здорових нечес-

КАВЕРЗИ НЕЧИСТОЇ СИЛИ

від під'їзду з десяток шмигнуло. І так тяжко хекали, аж стогнали, ніби щось важке несли. Мені геть мову з переляку було одібрало. І крикнути не могла.

— Та що вигадки слухати, — скептично озвався хтось. — Пішли подивимося.

Пішли і побачили: двері більшості квартир зірвані з завісів. А всередині — аж моторошно! — газові плити зникли, унітази і умивальники потрошені, крани повірвані, секції батареї опалення виламані.

— Які ж це привиди? — знову зауважив скептик, — коли по всьому видно, що воно не безтілесне, а вище середньої вагової категорії. Діяли сокирами, ломачами, ключами. Десь є діра, от і пролізли злодюги.

Діри, як не дивилися, — не знайшли.

Хтось висунув гіпотезу: в новому будинку всі брами і двері квартир відчиняються одним ключем, його можна й самому склепати! Однак розумники заперечили: навіщо ж тоді було таранити двері у квартирах?

Не встигли ще й з однією чудасією розібратися, як наступної ночі інша трапилася: з дев'ятого поверху зникло кілька сотень батарей опалення, що були складені на горищі будинку. Хоч брама знову ж таки — зачинена!

Все скидалося на те, що й справді тут не обходиться без нечистої сили. Почали згадувати й інші подібні випадки. І пішли майбутні новосели

тивців на гарячому: тягли виламані батареї опалення. У міліції виявилось, що нечиста сила цього разу була во плоті і крові представників будівельного управління «Опорядбуд-2» Ю. С. Волошка та В. В. Асташка.

— Ну, — радісно зітхнули новосели, — тепер ми дізнаємося, де та діра, крізь яку отакі перевертні лаять. Міліція розбереться!

Та — гай, гай! Нечиста сила таку ману на охоронців порядку напустила, що у тих грішне з праведним переплуталося.

Всі матеріали про злодіїв разом із листом № 60/2228 Дзержинський райвідділ міліції переслав не в прокуратуру, ба, навіть не в ту установу, де вони одержують зарплату, а в... обкрадене ними БМУ-25!

В листі і натяку нема на добрячий прочухан злодюгам. Тільки пропозиція — заклинання: «...застосувати до затриманих засоби громадського впливу».

Після того не тільки тітка Варка, а й інші повірили, що нечиста сила таки є. І що чується вона при силі, якщо людям, які повинні дивитися на все тверезо, тобто так, як велить закон, голови затуманює. І ще думають, що заклинання тут не допоможуть, а безкарність їй тільки ще більшої сили додає.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Антон ХИЖНЯК — лауреат премії імені Гамалія Абдель Насера Арабської Республіки Єгипет за повість «Нільська легенда».

Письменникові-гумористу
Вікторові БЕЗОРУДЬКУ — 60.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯЦА.

— Ми вирішили і твій верстат перетягти сюди.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОВІДКИ ПРО ДИВНЕ ТА СМІШНЕ

Ми — Володимир Сосюра і автор оцих рядків — ідемо вулицею Полтави і приглядаємося, куди ж зайти, щоб перед літературним виступом причепуритися — підстригти і погоялитися...

Блукаємо і читаємо: «Парикмахерська», «Перукарня», «Брильня», «Гольярня», «Постригальня»...

Під вивіскою «Постригальня» трохи нижче петитом дописано: «Просимо завітати до нас. Ми вас обскубемо і обробимо»...

Нас із Володею не злякало, що нас почнуть «обробляти і скубти» — сміливо зашли.

Завітати і питаємо: «А на кого у вас постригають — на дяків чи на попів?»

Жарт підсобив: наступного дня читаємо «Цилюрня».

На околиці міста Полтави, на місці старовинного поселення, що і досі у народі відоме під назвою Кобищани, було розташоване козацьке військо полтавського полковника Мартина Пушкаря. На шану славного полководця, який хоробро і мужньо одбив пансько-шляхетську навалу, трохи подальше поселення узвали — Пушкарівка. А на Кобищанах провулки назвали: «Перший Козачий», «Другий Козачий»...

Якомусь діячеві й стукнуло — назви модернізувати!.. Власне — історичні назви скасував і провулки наіменував: «Перший Робочий», «Другий Робочий»...

Того діяча вже нема, а недоречно замінити лишлася невиправленою...

У Ленінграді недалеко від Ермітажу ви побачите табличку з написом «Запорозький провулок». Чуте — як славні ленінградці шанобливо бережуть історію!

У Полтаві проти літературно-меморіальної садиби, де жив і працював класик української літератури Іван Котляревський, збудували світленький ресторан. Ресторацию узвали — «Лілея».

Щось на Полтавщині багатенько «Лілей»

У давнину на цьому місці зупинялися козацькі делегації, які приїздили до Петербурга обстоювати інтереси Запорозької Січі.

Восьмого березня на Дніпрі.

Мал. С. СЕНДЗЮКА

У 1927 році, відзначаючи 70-річчя від дня народження великого поета-демократа Івана Франка, цей гай перетворили на парк культури і відпочинку імені Івана Франка.

При вході поставили бюст поета. Вгорі красувався портрет автора «Вічного революціонера».

Відбувалися події, минали роки... Дивимось — інша назва. Питаємо — чому?

— Та, знаєте, — відповідають. — Так якось сталось... Поновляти якось не годиться...

А ми глибоко переконані: поновити, їй-бо, годиться.

Бо годиться шанувати, оберігати пам'ять про видатних діячів революційного руху, діячів літератури і мистецтва!

Урочисто і всенародно у Полтаві відзначали 100-річчя від дня народження геніальної поетеси Лесі Українки.

Сю знаменну дату святкували і на фабриці української народної вишивки імені Лесі Українки.

Одсвяткували.

Підходимо до дверей фабрики і не віримо очам своїм — нема імені Лесі Українки. Одгвинтили і причепили: «Виробниче управління ВХО — «Полтавчанка».

Назвою — «Полтавчанка» нас не здивуєш.

Оцю неправдиву назву «Полтавчанка» замість правдивого — «Полтавка» ліплять, де треба, а де й не треба. На розі вулиць Жовтневої і Гоголя церковно-слов'янськими літерами теж висить — «Полтавчанка», а навскоси на ланно театру ім. Гоголя красується — «Наталка-Полтавка».

Ми питаємо продавщиць магазину «Полтавчанка»: чому у вас не Полтавка, а Полтавчанка?

— А нам, — кажуть, — байдуже, що на наших стінах малюють. Нашо діло точно розібрати, який шоколад продаємо і скільки зірок на пляшці — три, чотири чи п'ять. Театр — то культура. Там без грамоти не можна. А на нашому фасаді якої чудасії не наліплять — усе проходить. Наквацюють — Полтавчанка, Херсончанка, Київчанка, Харківчанка, — що ж ми поробимо? У тих, що квацюють, у руках мокрі квачі.

До слова — під час тижня братньої туркменської літератури на Україні голова спілки письменників Туркменії Р. Еснсов радісно сповідав: «У нас в Туркменії є чудесне село, з чудесною назвою — «Полтавка».

Але повернемося до — ВХО. Діло тут і витівніше, і складніше.

З іменем Лесі Українки народна вишивка ішла і нині їде в союзні республіки й за кордон: Францію, Англію, Канаду.

І ось комусь ні з того, ні з сього, ударило в голову зняти пам'ятно-історичну назву.

А для чого?

Ол. КОВІНЬКА, член правління Полтавського обласного товариства охорони пам'ятників історії та культури.

За літературно-меморіальним музеєм Івана Петровича Котляревського розстелився чудово обладнаний гай.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть: ліс рубають — тріски летять. Що ж, явище закономірне. А ось у Товстолиському лісництві Київської області при вирубці лісу трісками не задовольнялися. Тут робили все, аби «летіли» не якісь там тріски, а холоди. Не в штабелі, звичайно, а на сторону. Ну, і ясна річ, не за спиною.

Як стало відомо з листа до редакції, розбазарюванням лісопродукції займався сам лісничий П. Курта.

З Київського обласного управління лісового господарства і лісозаготівель повідомили, що за зловживання Курту з посади лісничого зняли. Справа про розбазарювання ним лісопродукції передана Чорнобильській районній прокуратурі.

Бухгалтер Вишневецький і лісник Ситаило за занадбаність обліку лісопродукції також зняті з роботи.

— Знову, чорти рогаті, з п'яниць горілку женете?!

Цікаві БІВАЛЬЩИНИ

ДУЕЛЬ ПО-САКАЙСЬКИ

Плем'я сакаїв, що живе на півострові Малакка, борється... павинним пір'ям.

рука виходять в центр кола діаметром трьох метрів і починають лоскотати один одного. Переможцем вважається той, хто перший не витримає лоскоти і вибухне сміхом.

АРОМАТ ІМЕНІ

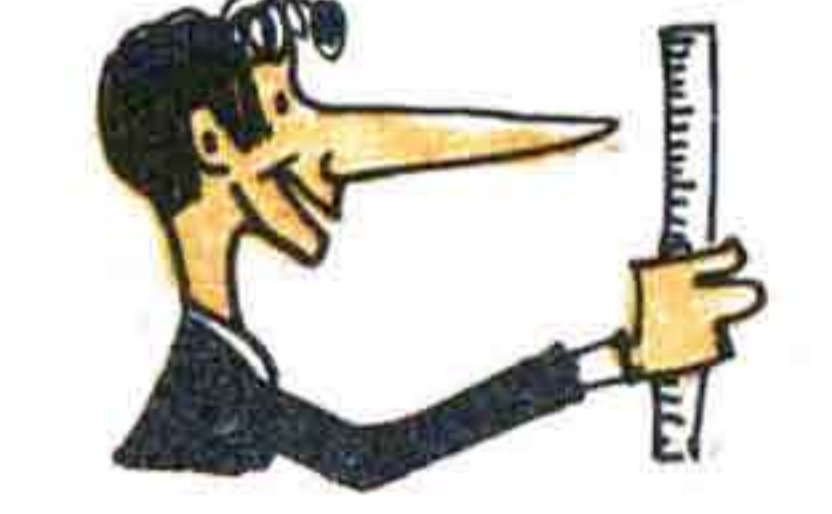
У жителів Гавайських островів часто зустрічаються дуже романтичні і

лишні імена. Часто вони складаються з кількох слів. Але один власник готелю в Гонолулу побив всі рекорди. Свою дочку він назвав іменем, котре в перекладі означає: «Безліч прекрасних квітів, що розцвітають в долинах Гавайських островів, наповнюють повітря своїм ароматом».

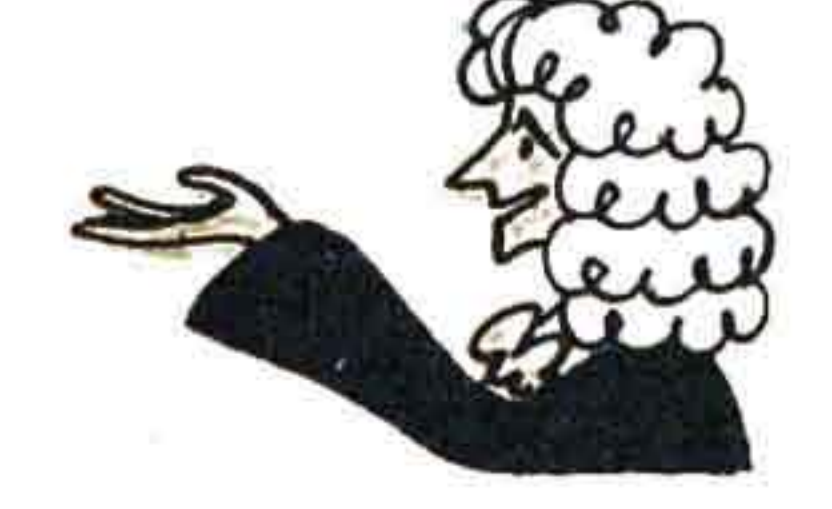
У КОГО ДОВШИЙ НІС?

Дотепер вважалося, що власником найзнаменитішого носа був Сірано де Бержерак. Але недавно мешканці італійського міста Парми вирішили покінчити з суб'єктивізмом в носології. Для цього відбувся конкурс носів. Титул короля носів здобув Лівіно Тенкатті. Йому видали диплом, в якому сказано, що: «довжина його благородного носа від перенісся до кінчика становить сім з половиною см. і він виступає вперед на п'ять см.»

ПОДАРУНОК

Видатний французький письменник і просвітитель XVIII століття Монтеск'є був головою суду в Парижі. Якось він посперечався з одним радником. «Якщо ви вийде не так — даю свою голову віддати» — вигукнув той. «Приймаю її» — одповів Монтеск'є. — Маленькі подарунки зміцнюють дружбу.

ОЧИМА ДИТИНИ

З магазину попід тином
Плентавсь Климів татко —
Кривуляє, щось белькоче,
Як мале дитятко.

Як угледів те синочок,
Кинув мою пити.
— Подивіться, мамо, татко
Учиться ходити.

Анатолій ГОРПИНІЧ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Як із моїм винаходом?
— Впровадили!.. А от у яку шафу — не пам'ятаю.

Народні УСМІШКИ

ОДИН СТЕЛЕЦЬ

Перед Новим роком по телебаченню передавали художній фільм «Дванадцять стільців», а слідом виступав телевізійний театр мініатюр «Тринадцять стільців».

Бабуся подивилась художній фільм, а коли почав виступати телетеатр, сказала:
— Не варто дивитися! Що ж вони нового покажуть, додавши всього один стілець.

Повідомив А. Г. НИКОЛАЄНКО з с. Великі Кринки Глобінського району Полтавської області.

НЕ ЗНАВ АДРЕСИ

Це було до Жовтневої революції. Пішов один хлопчик в солдати і за всю службу не написав додому жодного листа.

Коли повернувся, мати з сльозами запитала сина:
— Чого ти, сину, за весь час не написав нам жодного листа?
Син теж сльозу пустив і напевно:
— А чому ж ви мені адреси не вислали?

Повідомив А. П. ГРИЩЕНКО з м. Києва.

ТАТО ЗАСТУДИВСЯ

Пришов онук до бабусі в гості.
— Чому такий невеселий, онучку? — запитала бабуся.

— Тато захворів...
— Мабути, протягло десь на роботі? — зажурилась бабуся.

— Та ні, — заперечив онук. — Мама вигнала самогонку з мерзких буряків, а він випив і застудився.

Повідомив В. С. ЧУБАРОВ з смт Онуфрівки Кіровоградської області.

Веприк шукає друзів

Жив собі Веприк. Сам один. І вирішив він знайти собі друзів. Побачив Грачка й каже:

— Давай дружити!

— Давай, — погоджується Грачок.

Повеселів Веприк та з радощів як захрюкає:

— Хро, хро! Хрю, хрю!

А Грачок і собі весело:

— Кра-кря! Кря-а!

— Ой... — затуляє вуха Веприк.

— Що тобі? — непокоїться Грачок.

— Ти інакше не можеш? — питає Веприк.

— Як інакше? — не розуміє Грачок.

— Ну, як соловейко або як канарейка... — пояснює Веприк.

— Ні, не могу, — відповідає Грачок. — А хіба що?

— Не подобається мені, як ти крякаєш, — каже Веприк.

Грачок помовчав і каже:

— А мені не подобається, як ти хрюкаєш.

— Ах ти нечема! — розгнівався Веприк. — І я ще хотів з таким дружити! Не хочу тебе й бачити!

— І я не хочу... — махнув крилами Грачок і полетів геть від Веприка.

Знову лишився Веприк самотній, знову йому стало сумно.

«Оце вже, — думає, — кого тільки стріну, з тим і подружусь».

Стрічає Іжачка.

— Давай дружити! — пропонує йому Веприк.

— Давай! — погоджується Іжачок.

Запросив його Веприк до себе. А в хаті — неохайно так, не прибрано... Заходився Іжачок чепурити Веприкову оселю.

— О! — зрадів Веприк. — Як гарно стало! Хоч гостей клич.

— То й клич, — каже Іжачок, — а я тим часом яблук наносу.

Найшло гостей — повнісінька хата! Всі такі ошатні, попричісувані, аж сяють. А Іжачок як не старався, як не розчісувався — стирчать голки і край.

Повсідалися гості. Білочки. Зайчики, Борсуки, Бобри. Сам Веприк —

на чільному місці. Іжачок розклав яблука і собі біля Веприка примощується.

— Ти тут не сідай, — каже йому Веприк. — Он який ти весь настовбурчений. Соромно мені з тобою поруч бути. Йди біля порога сядь.

Гості саме за яблука узялися.

— Ой, які смачні! — вигукують. — Хто це таких пристарався?

— То я! Та ще мій друг Іжачок, — хвалиться Веприк.

— Де ж він? — питають гості.

Веприк на двері глип — нема Іжачка. А гості подивилися на порожнє місце біля Веприка, де хотів сісти Іжачок, і примовкли. Попіднімалися зі своїх місць. Один по одному мовчки й вийшли з хати. Навіть яблук не доїли...

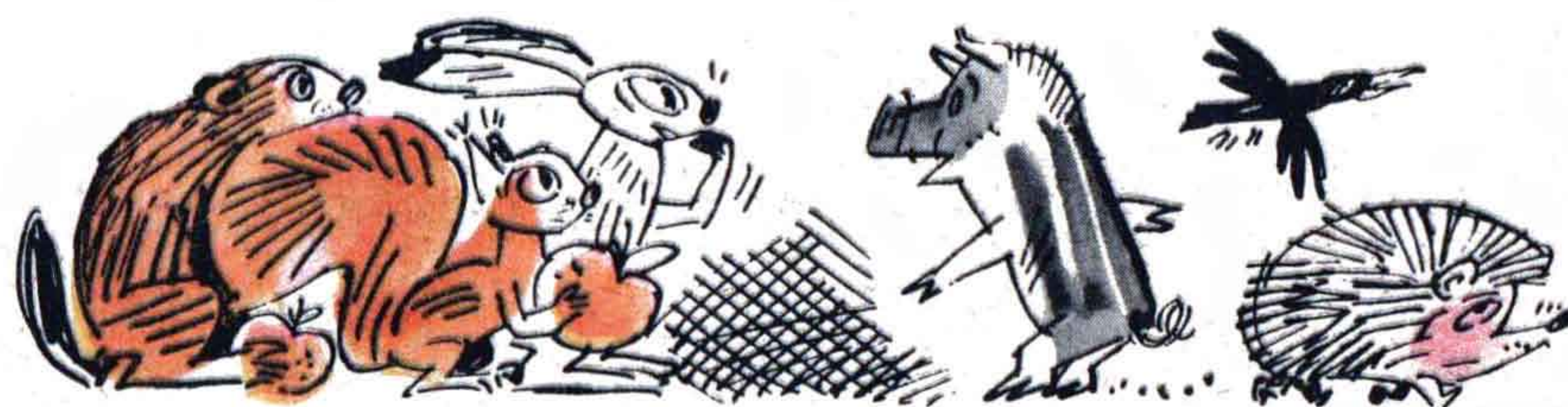
Зостався Веприк сам.

— Чого це не йде Іжачок? — дивується. — Ну, хай як хоче. Знайду собі іншого.

Кажуть сороки, що Веприк і досі шукає друзів. Бо ще не знайшов.

А чому?

Галина ДЕМЧЕНКО.

ЦІНА ГЕНІАЛЬНОСТІ

Для історії так і лишилося загадкою, чому закон тяжіння Ісаак Ньютон відкрив саме в ту мить, коли йому впало на голову яблуко. Хто знає, може, взагалі фрукти впливають на великі відкриття. От узяти, наприклад, колишнього керуючого Дніпропетровським трестом радгоспів Л. Я. Кобринського. Коли йому спала на думку геніальна ідея заснувати квасильно-засолювальний цех у радгоспі імені Жданова Новомосковського району, фруктовий сезон був саме у розпалі.

Значимо для ясності, що мова йде про овочево-фруктовий сезон 1967 року. Саме тоді й дав трест команду: будувати.

За рік вирости стіни підприємства. За два — дах з'явився. За три роки почали монтувати поточні лінії. 300 тисяч карбованців витратили і аж тоді зупинилися. Щоб почухати потилиці, бо у повітрі, мов те спіле яблуко,

що ось-ось упаде комусь на голову, повисло запитання: а чи є сировина для майбутнього підприємства? Бо ж радгосп завдання по фруктах ледве витягує на 50 процентів.

І тоді, знову ж такі у самому розпалі фруктового сезону, в тресті виникла ще одна геніальна ідея: немає бази для цеху? Зробимо її! Побудуємо 30 аркових теплиць.

Закипіла робота. Забовваніли тепличні каркаси. Чудова картина — цілий тобі металевий лісі! До радгоспного балансу було приплюсовано ще 57 тисяч карбованців боргу. І тут хтось згадав: місце обрано невдало — навколо самі солончаки. Ніяких фруктів-овочів не виростиш.

Зрештою, можна й без фруктів прожити, — вирішили керівники тресту, вже на чолі з новим директором В. П. Водозазким, — при умові, якщо споживати молоко. Це ж море вітамінів!

І знову почали будувати і монтувати. Тепер уже молокоцех! Будували і монтували доти, поки державний борг радгоспу не сягнув кругленької суми — 540 тисяч карбованців. Тоді хтось згадав, що місцева вода не годиться для майбутнього виробництва.

За рекордно короткий строк молокоцех був демонтований — розтягнутий по частинах хтосьна й куди.

Тепер у радгоспі з нетерпінням чекають нових вказівок. Цікаво, що знову стукне у світлі голови керівників тресту?

М. КУЮН.

Дніпропетровська область.

СТРОКАТЕ

Наша тінь завжди схиляється перед нами настільки, що ми не можемо вклонитись їй.

Лектор змушував віруючих сприймати його твердження на віру.

Нерідко таланти не знаходять шанувальників, ще частіше шанувальники не знаходять талантив.

Недоліком письменника-фантаста було те, що він не знав, де кінчається дійсність і починається фантастика.

«В афоризмах молодого гумориста сконцентровано заряд думки і дотепу», — писав критик.

На щастя, до вибуху не дійшло.

Іван ГАВРИЛОВИЧ.

с. Ділятин
Надвірнянського району
Івано-Франківської області.

ЛЕТЮЧІ ДУМКИ

Він займав місце тільки для того, щоб, поступаючись ним, приймати подяки.

Жонатий чоловік — це іменник жіночого роду.

Кожному колесу хочеться бути ведучим.

Він хотів звести в її душі храм кохання, та вона віддала перевагу власникові кооперативної квартири.

Той, в кого камінь на серці, часто перекладає його за пазуху.

В поезії, як і в техніці: є винахідники і є раціоналізатори.

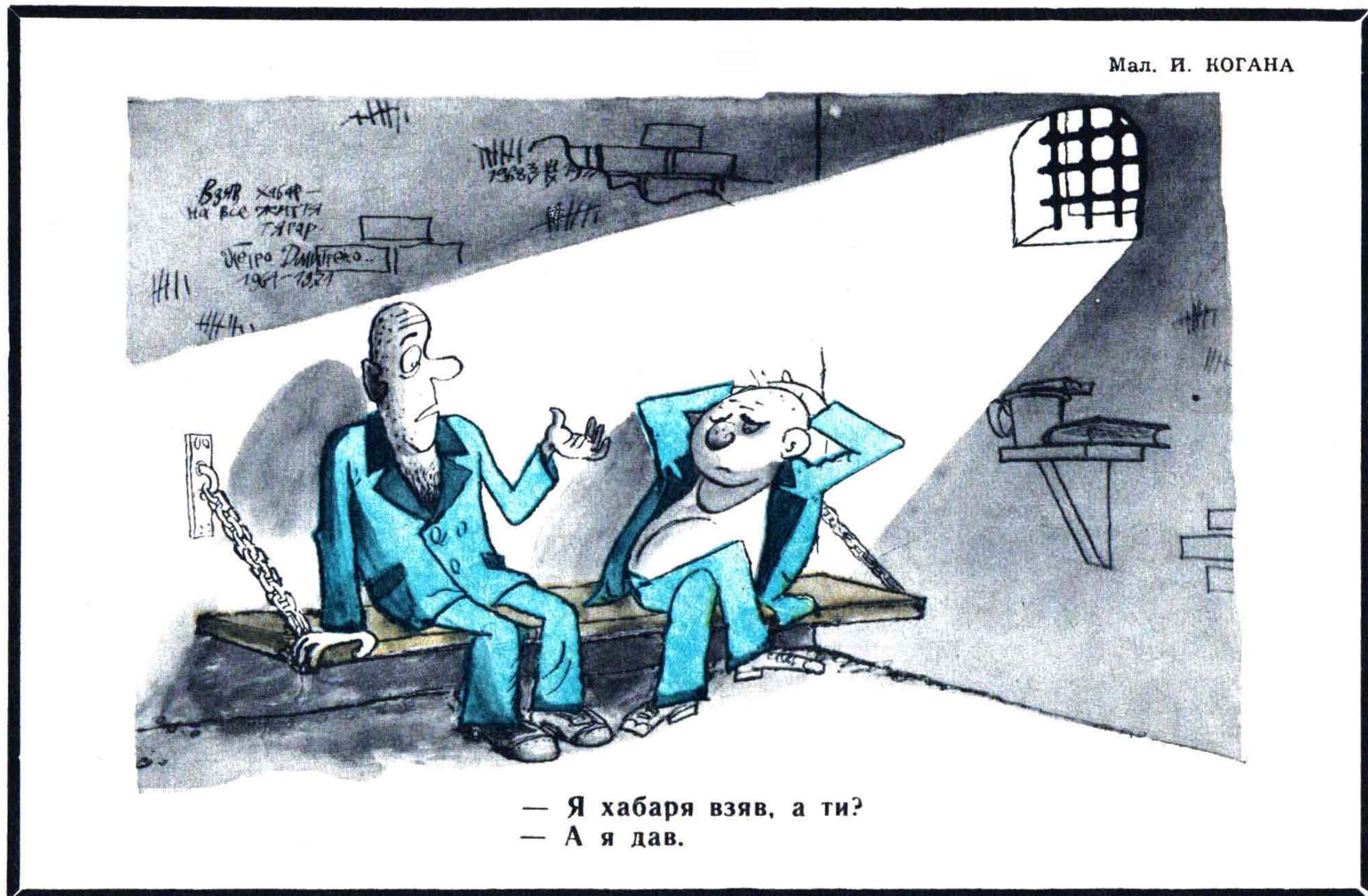
Григорій БІЛОУС.

ВИПАДОК ІЗ ПОЕТОМ

Раз поет біля книгарні
Зупинив хлопчину,
Який щойно його книжку
Виніс з магазину:
— Юний друже, вам ця збірка,
Як бачу, до шмиги!
Які ж то вас привабили
Достоїнства книги?
Хлопець голову понурив:
— Що сказати про неї?
Я її, на лихо виграв
Тут по лотереї!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Мал. И. КОГАНА

— Я хабаря взяв, а ти?
— А я дав.

ЗАГТУВАЛА

ГУМОРЕСКА

— Здорова була, Палажко! Позич бурячка.

— Якої тобі, Одарко?

— Червоненького, столового, того, що ти в радгоспі одержала.

— На борщ?

— На борщ. А може, й вінегрету зроблю.

— Так і капуста ж треба?

— Еге ж, і капуста...

— Та ще якби й свіженької?

— А певно ж! З свіженької борщик смачнішим буде.

— А якої тобі? «Слави» чи «Димерської»?

— Краще давай «Слави». У неї головки більші, так і на салатик вистачить. Коли нашаткувати, помстити свіженькою олією — а в тебе ж, чула, є свіжа, — то такий салатик вийде, що й пальчики оближеш!

— То тобі й олієчки заодно?

— Атож, я ось і пляшечку прихопила. Півлітровку.

— А хіба ти борщ пісний варитимеш?

— Та ні, з м'ясцем. М'ясяця Кили-

на, спасибі їй, дала, кабанця заколола. Та ти не сумнівайся — наливай! Олія в господарстві не пропаде.

— Ще б пак!

— А коли вже в погріб ідеш, то й томату прихопи. Мій Степан і слухати про оцет не хоче, йому щоб борщ запраляла томатом, та ще й з найкращого сорту помідорів.

— «Донецького» чи «Київського»?

— Та краще того й другого давай, бо як не догоджу Степанові...

— То, може, й моркви підкинути?

— Давай і морквички!

— Та перцю червоного?

— І перчику... Не відмовлюсь.

— А дулі не хочеш?

— Якої?

— А з трьох пальців!

— Як так?

— А так! Хоч це й некультурно з боку, вибачай уже на слові, але скажу. Нічого я тобі не дам! Другий би дала, а тобі — ні.

— Та ти ж обіцяла... Про сорти розпитувала...

— Розпитувала, але не дам. Коли

я влітку на радгоспний город ходила, ти зі своїм ледачим Степаном на призьбі проти сонця грілася. Восени людей не вистачало овочі збирати — тебе й ланцюгом у поле витягти не можна було.

— Та, я ж по грибочки...

— Еге ж, по грибочки та по кисточки, а потім — на базар...

— Але ж, Палажко, коли то було! Нащо те згадувати?

— Добре, не буду. А що ти вчора робила? Позавчора? День крізь день із Степаном у карти тузуєшся, теплої весни дожидаєшся. А на парниках і для тебе робота знайшлась би.

— Це щоб я у гноєві порпалась?

— Невелика пані! Та й Степан твій не з графського роду! Рядочком би й попрацювали. І була б тобі на другу зиму капуста для вінегрету.

— Ой, та й не хочеться ж!..

— Як знаєш. Підеш разом зі мною до гурту, — бери припасу для борщу, годуй свого Степана. Й олієчки он свіженької наллю. Не підеш — скатертиную дорого!

— І бурячок, і капустку даси?

— Усе дам. Зароблене маю, не жалко.

— Ну, то... Знаєш що, Палажко?.. Давай!

О. ВАРВА.

м. Зміїв
Харківської області.

Як став спортивним коментатором

ГУМОРЕСКА

— Ну, от що, дорогенький ти мій, — сказав мені, виблискуючи золотозубою усмішкою, наш редактор газети, — будемо виробувати з тебе фейлетоніста. Нехай на Остапа Вишню ми з тобою і не потягнемо, але хоч Пантелеймон Корягін у нашій газеті свій буде. Все необхідне для цього в тебе є: молодий ти, по здоров'ю, можна сказати, перший розряд маєш. Це головне. До того ж і хватка в тебе є, і критичний погляд на речі маєш. Та й чуття гумору наче не позбавлений, хоч це, до речі, й не обов'язково...

Я роззявив було рота, але редактор, узявши мене за лікоть, рішуче повів до дверей і, делікатно виштовхуючи з кабінету, сказав:

— Ну, от ми усе обговорили. Про все й домовились. Готуй перший фейлетон!

...Через десять днів я приніс фейлетон. Ішлося в ньому про заводського майстра, який у день зарплати вимагав з молодих робітників могоричі.

Редактор уважно прочитав, кілька разів усміхнувся, здивовано похитуючи головою, відтак сказав:

— А що?! Для першого разу дуже навіть непогано! Удливо! Гостро і дотепно! Хоч останнє, до речі, й не обов'язково... Але ось про що я собі думаю, дорогенький ти мій! Користь він принесе чи шкоду? Ні, ні! Я нічого не стверджую. Я просто раджу тобі самому глянути на свій фейлетон саме з цього боку й поміркувати, чи користь він принесе нашій загальній справі, чи шкоду. Ото поглянь, а потім ми вже й рішення приймемо... Ось так, дорогенький ти мій, ми все й обговорили, про все й домовилися, — закінчив він, виблискуючи рівненьким рядом золотих зубів

Цілу ніч я розглядав фейлетон з усіх боків, намагаючись угадати, чи користь він принесе, чи шкоду нашій загальній справі. З одного боку, наче, безумовно, принесе користь: зло буде виставлено на загальне осміювання, хабарник майстер, безумовно, буде покараний, інші не стануть робити подібного. Та от, з другого боку, що саме можуть подумати після цього про наших заводських майстрів. І чи не побоятся нішіні десятикласники йти на заводи, дізнавшись, що там подекуди ще трапляються такі майстри. Тут уже буде явна шкода.

Змучивши себе дощенту, я до ранку так і не дійшов певного висновку. А тому повідомив редактора, що напишу інший фейлетон.

І я написав про чайну в одному райцентрі, де під час обідньої перерви в маленькому залі всі офіціантки обслуговували районних керівників та приїжджих представників, а в той час численні відвідувачі основного, великого залу ніяк не могли пообідати.

Цього разу редактор, закінчивши читати, голосно розреготався.

— Молодець! Здорово ти їх розсьобав! Це ж треба докотитися до такого! Тільки от про що я думаю, дорогенький ти мій: чи типово це, чи розповсюджено, чи взагалі характерно це для нашого громадського харчування?

— Ні, звичайно, — зауважив я. — Факт, можна сказати, не лише винятковий, а навіть у наш час просто дикий. Тому я й вирішив про це написати.

— Це, зрозуміло, правильно. Але, з іншого боку, якщо це факт винятковий, не характерний, то чи варто виступати?! Я нічого не стверджую, я просто раджу тобі

самому помислити над цим... Ось так ми й обговорили усе, ми й домовились, — завершив він, виставляючи напоказ свої золоті зуби.

У наступному фейлетоні мова йшла про бракоробів, які випускали мопеди, що мали один, правда, але досить істотний недолік: на них не можна було їздити.

Редактор не приховував свого захоплення.

— Ах, який же ти молодець! Ну, просто ростеш на очах! Ні, ми, безумовно, виростимо з тебе фейлетоніста. Тепер уже явище, прямо скажемо, характерне, а не якийсь там винятковий, як ото випадок у чайній. Тільки ось що, дорогенький ти мій, мене трохи засмучує. Дуже ти правильно, в'дливо, ба, навіть дотепно, що, до речі, не обов'язково, вказуєш на недоліки. Це добре! Але цього мало! Тикнути пальцем на бракороба — це й рядовий обиватель зможе. Але ж ти не рядовий обиватель, а фейлетоніст! А фейлетоніст зобов'язаний ще й підказати, як саме слід виправити ті чи інші побачені ним недоліки. Зрозуміло?

Зрозуміло, звісно. Тобто, зовсім незрозуміло. Звідки, справді, мені знати, як його, той брак, слід ліквідувати, коли я спеціальних наук не проходив і технологію створення мопедів знаю у найзагальніших рисах.

Не придумавши нічого втішного, я почимчикував додому. У квартирі почув запах газу. У таких випадках інструкція рішуче рекомендує негайно дзвонити по телефону 0-4 та викликати майстра. І коли б я був рядовим громадянином, то так би й учинив. Але ж я фейлетоніст! І тому зобов'язаний не лише просигналізувати про витік газу, але порадити, як саме його ліквідувати. І я почав оглядати труби...

...Отямився я вже в лікарні. Дуже сильне отруєння газом, пояснили мені. Так би мовити, побутова травма. Не зв'язана з виробництвом.

Вийшовши з лікарні, я відчув, що здоров'я в мене вже не те, що було. Про кар'єру фейлетоніста годі було думати. Пантелеймона Корягіна з мене не вийшло.

Тепер я працюю в спортивному журналі «Наші перемоги». Оглядачем по волейболу. Футбола не торкаюсь. Там критикувати треба. А я на цьому вже трохи вчений. Та й здоров'я, сказано ж, уже не те...

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Байки Віктора ЛАГОЗИ

ДУБ І РЯСКА

По волі вітру пливучи по хвилі,
Плюгава Ряска Дубу гомонить:
— Їй-бо, я заздрю вашій силі —
Чи то гроза гримить,
Чи дощ січе, чи виють заметілі,
А ви, Дуби, все цілі,
До сонця в хмарах пробиваєте вікно.
А я живу лише до першого морозу...
А там — на дно
В багно.
Ще й кажуть: баба з воза...
Як хочеться й мені звести до неба віття!..
Відкрий, голубчику, секрети довголіття.
— Ну, що ж — скажу:
Великого не треба тут уміння —
Я, не шкодуючи ні сили, ні коріння,
Оту землю бережу,
Де виріс з жолудя-насіння.
А от коли б і я пустився рідних берегів,
То теж, як ти, в багні давно б зотлів.

ІНЕРЦІЯ

Коли товкли у ступі просо,
Хвалили Товкача:
— Ні разу не ударить криво, косо,
Хоча і лупить з-за плеча!..

І ось за службу вірну
Рішили Товкачеві збільшити чин —
В крамницю ювелірну
Потрапив дубів син.
Товкач отам зазнався?
Ні-ні, не відступив з дороги ні на цаль —
Яким він був, таким він і zostався:
Товче на скалки перли і кришталі.
А що ж хвалителі?
І чуба рвуть,
І стогнуть, і потилиці шкребуть,
Але співають оди та складають терції
Отому ж Товкачеві...
Сила є в інерції.

КУЗЬМИЧЕВІ ПРИБУТКИ

Кузьмич скривився у досаді —
Гребеться Квочка у розсаді.

— А щоб тебе на тому світі так гребло!
Переведе, проклята, грядку,
Та ще й Курчат до капості привча.
Я ось навчу тебе порядку!.. —
Аж руки засвербіли в Кузьмича.

І миттю Квочку
Прип'яв за ніжку у садочку...
Минає день. І два минає.
У Кузьмича на серці відлягло:
Стоїть розсада і буяє,
Росте і в листя, і в стебло.

Та ба! Докіль він рятував розсаду,
Шуліка внадився до саду
І всіх Курчат відправив у останню путь,
Бо Квочці врятувати їх було несила —
Мотуззя обвивало ноги й крила.

Довіку не збагну, хоч ріж,
Хоч сядься маком:
Навіщо часом битися за гріш,
Коли від того гине сотня з гаком!

І СМІХ І ГРІХ

«Конституція, прийнята в Японії після другої світової війни, надає жінкам рівні з чоловіками права на працю. Однак в суспільстві, де жінка нерідко називає чоловіка «своїм паном», цим положенням часто-густо нехтують. Зокрема, фірми звільняють жінок, ледве їм сповнюється 30 років. Деякі фірми відмовляють у роботі навіть тим, кому більше 25 років.

«Для жінок — розкажує Тсуно Сесоко, яка обіймає посаду керуючого рекламою однієї фірми, — робота в японській компанії полягає в тому, щоб просто бути її прикрасою... А після 30 літ жінка має уже не такий привабливий вигляд». Кавате Із «Нагоя хосо» охоче погоджується із цим: «Я справді звільнив кількох жінок тому, що вони втратили свою красу».

(«Ньюсуік», Нью-Йорк).

В Америці вже 80 років існує клуб чоловіків, які зазнають утиску від своїх дружин. Нещодавно в Орлеані проходив з'їзд членів клубу. Але прибуло на нього лише 20 осіб. Інші прислали листовні пояснення причини своєї відсутності. В усіх вона була одна: «прихати не маю змоги — не пустила дружина».

«Чимало з діючих у Австрії законів про сім'ю були прийняті 150 років тому. Згідно з ними, в рамках сім'ї жінка вважається людиною «другого сорту». Наприклад, за законом дружина повинна в усьому підкорятися чоловікові. В іншому разі він має усі підстави для порушення справи про розлучення.

«Однак є думка, що реформи закону про сім'ю, які мають розкріпачити австрійську жінку, навзамін старих обов'язків зваллять на її плечі нові. Так, якщо тепер чоловік розраховується з кредиторами своєї дружини, то після схвалення парламентом змін у законі дружині доведеться оплачувати борги чоловіка, якщо він сам не буде спроможним цього зробити».

(«Крісчен сайєнс монітор», Бостон)

Завдяки новій інструкції властей Порт-Месбі (адміністративний центр Нової Гвінеї) мешканці віддалених районів Папуа тепер достеменно знають, чого «варті» їх дружини. В інструкції яс-

но вказано: жінка, яка виходить заміж уперше, оцінюється у 240 доларів готівкою плюс п'ять свиней і один казуар (велика птиця, вагою до 80—100 кілограмів. — Ред.); та, що виходить заміж удруге, оцінюється значно нижче — 30 доларів, дві свині і один казуар; а та що була замужем більше двох разів, «не має жодної комерційної вартості».

«65-літня актриса Една Тейер одержала нарешті велику роль на Бродвеї. Частина її гонорару — безкоштовна вечеря. Вечорами тричі на тиждень Тейер з'являється в одному з бродвейських кафетеріїв-автоматів. Тут вона співає... Від ветерана сцени і кіно вимагається одно: прославляти салати і біфштекси, які пропонує відвідувачам кафетерію фірма «Горн енд Гардарт»...

«Артистка була без роботи та без надії одержати її. Але раз Тейер пощастило. Її зауважив Фред Гутермен, новий президент компанії «Горн енд Гардарт», і запропонував контракт».

«Една Тейер рухається поміж столиками і співає, співає майже без відпочинку. Їй належить лише одна 10-хвилинна перерва...

Вечеря за рахунок фірми — цей пункт артистка спеціально обумовила в контракті».

(«Інтернешнл Геральд трибюн», Париж)

Англія Мейбл Фітцджеральд дочекалася-таки свого: їй вручили диплом про закінчення Оксфордського університету. Місіс Фітцджеральд сповнилося 100 років. А університет вона закінчила 80 літ тому, але тоді дипломів жінкам не видавали.

У князівстві Ліхтенштейн було проведено референдум. З метою внести в конституцію поправку, яка надавала б жінкам право голосу. Оскільки жінки позбавлені в Ліхтенштейні цього права, то й у даному разі до їхніх голосів не прислухувалися — опитували тільки чоловіків. Більшістю голосів поправка було відхилено. Після цього жінки провели біля палацу уряду у Вадуці мітинг протесту. На плакатах, які вони несли, було написано: «Ми взагалі сумніваємося, чи чоловіки ви!».

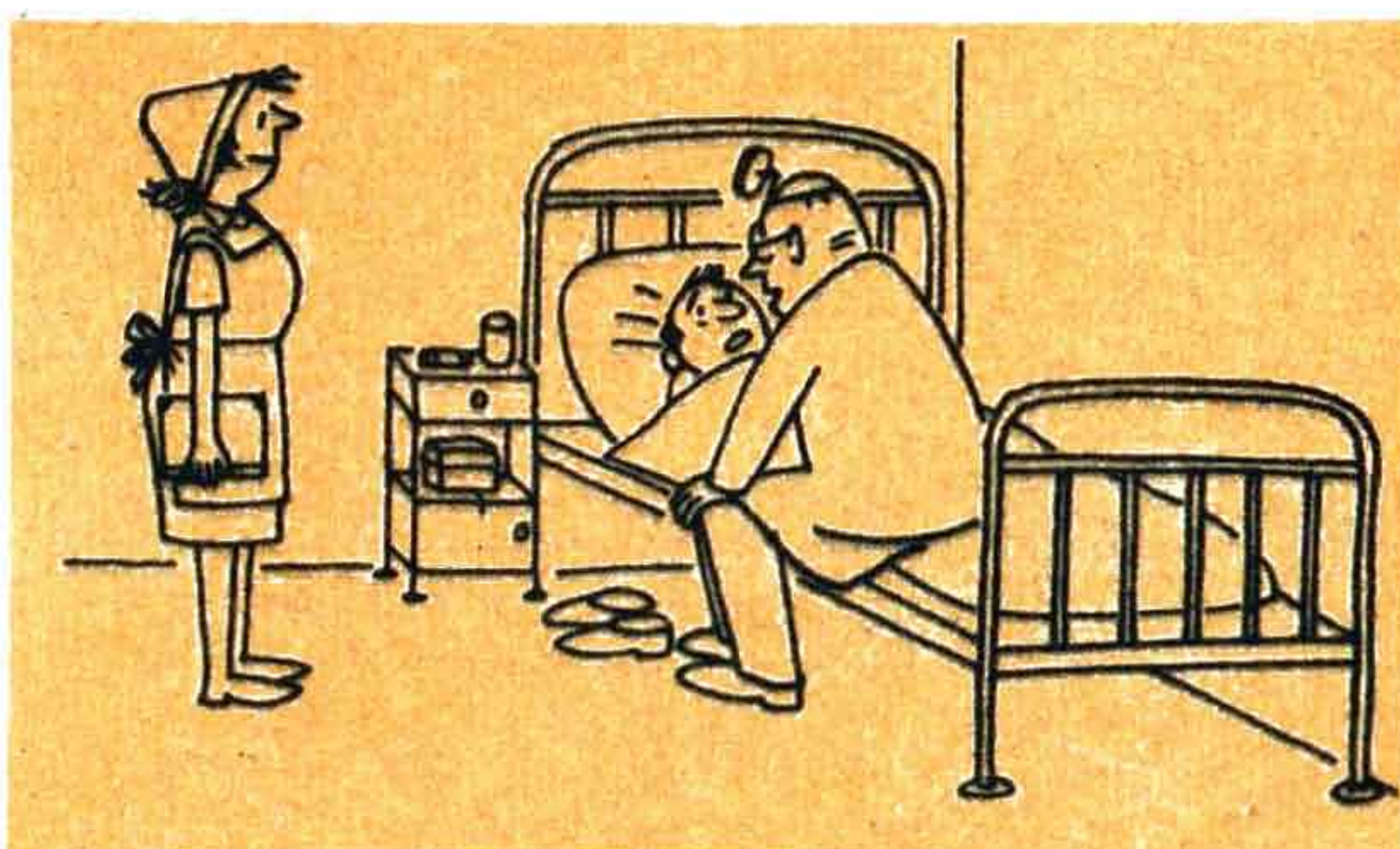
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ізраїльські агресори виношують примарну сionістську ідею створення «Великого Ізраїлю від Нілу до Євфрату». (3 газет).

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Що у вас бо-
лить!
— Нога, на якій ви
сидите.

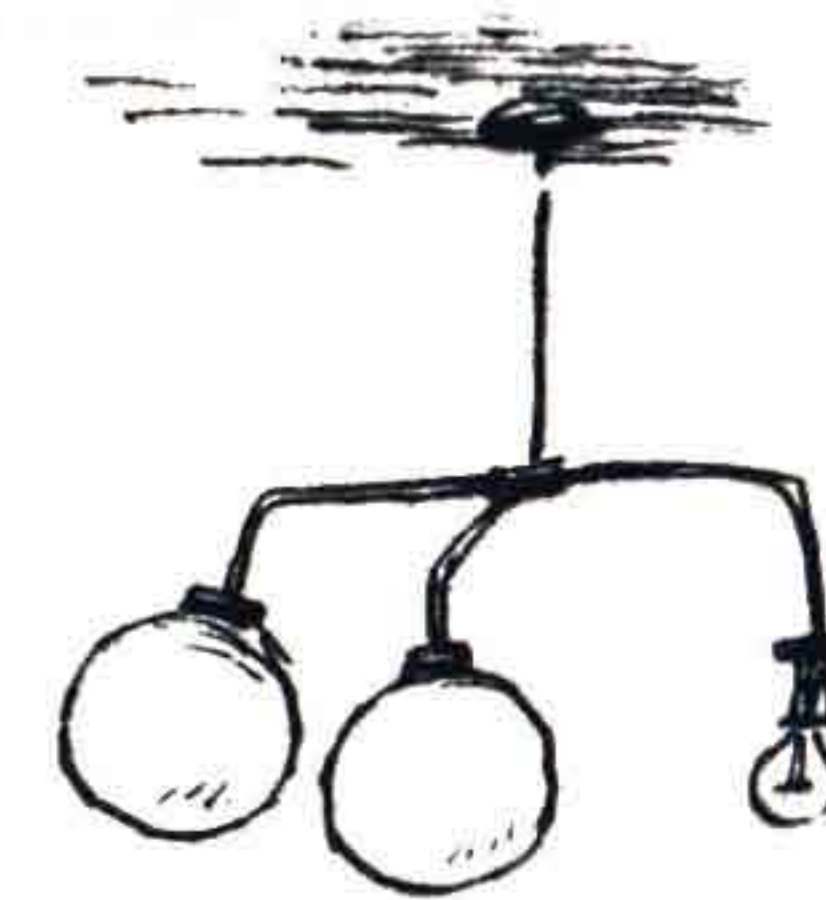
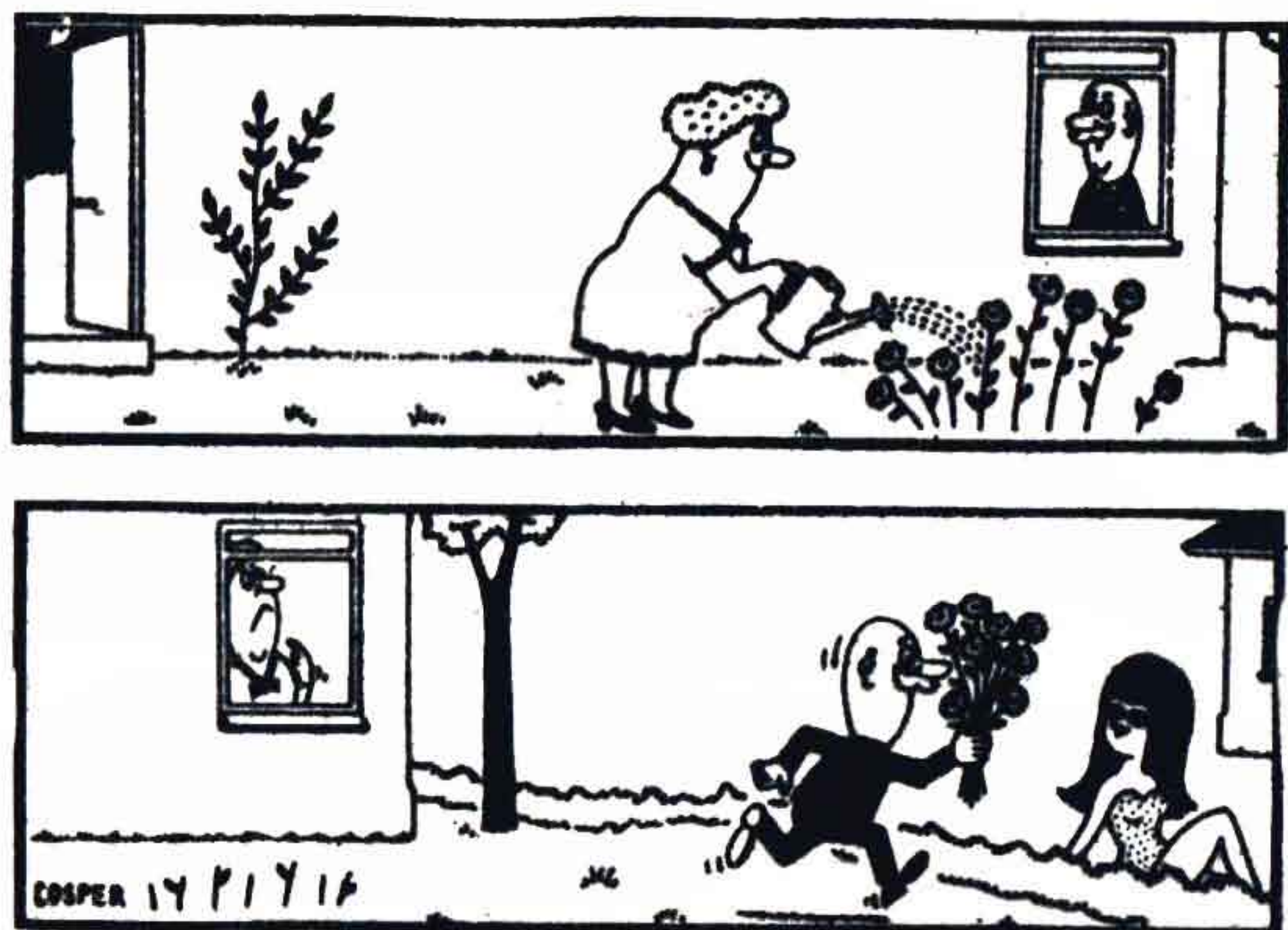
— Американці при-
везли з Місяця вісім
кілограмів пилу.
— А що, тут свого
не вистачає!

Письменники:
початківець
і маститий.

— Перестань пали-
ти, доню! Ти ж пода-
єш поганий приклад
батькові.

Без слів.

Без слів.

ЯК ДОМАГАТИСЯ ЛІТЕРАТУРНИХ ПУБЛІКАЦІЙ

(МАЙЖЕ НАУКОВА ІНСТРУКЦІЯ)

Широкі маси потенційних пись-
менників прагнуть хоча б випад-
ково уздріти своє ім'я на скри-
желях періодики. А публікують
чомусь лише окремих і декотрих.
І найобразливіше те, що, відмов-
ляючи авторів, навіть не завжди
вважають за потрібне послатися
на брак паперу.

Але все-таки: що ж робити лю-
дям, які будь-що прагнуть публі-
кацій, коли це прагнення не
задовольняється протягом, при-
пустімо, п'яти абсолютно творчих
місяців?!

Перш за все, пригадайте: чи
дійсно ви щось написали, або ж
тільки збирались? Це важливо
з'ясувати тому, що ненаписаних
творів журналі частіше за все не
друкують. І газети теж.

Та коли ви упевнені, що такі
написали щось; тоді можна вжи-
вати таких заходів.

1. Свій супровідний лист на
ім'я головного редактора по-
чинайте словами: «Хоча я знаю
заздалегідь, що моєї статті (ро-
ману, епіграмі, фейлетону, епо-
пеї і такого іншого) Ви не надру-
куєте, все одно пишу й буду пи-
сати...»

Навіть коли публікації дійсно
не буде, автора вітішить думка
про те, що він мав рацію!

2. У приватній розмові з ре-
дактором сміливо кажіть: «На-
друкуйте мене вже хоча б тому,
що я протягом сорока п'яти ро-
ків передплечую Ваш журнал».

Але перед цим, про всяк ви-
падок, гляньте на титульний ар-

куш обраного вами видання, аби
не виявилось, що ви (єдиний в
усій країні) спромоглися 45 ро-
ків отримувати журнал, який на-
родився тільки торік.

3. Іноді допомагає таке відчай-
душне звертання: «Шановна ре-
дакціє! Через кілька хвилин від-
буваю в дуже небезпечну експе-
дицію. Оскільки майже впев-
нений, що трагічно загину при
виконанні службових обов'язків,
то хочу, щоб після мене щось
таки залишилось. Ну, хоча б вір-
ші, надруковані на шпальтах ва-
шої чудової газети...»

4. Можна зробити й хід ко-
нем: «Хоча моя повість «Сльоза
на конвеєрі» ще не опублікова-
на, проте навколо неї вже то-
читься бурхлива творча дискусія.
Зокрема, мій друг Омелько Х.
сказав: «Можу запряися, що
тебе не надрукують!» Гадаю, що
публікацією моєї «Сльози...» ваш
журнал допоможе з'ясувати: хто
з нас правий?»

Якщо ж усі вищезгадані реко-
ментації не допоможуть, і редак-
ції залишаться невблаганними, —
залишається, мабуть, останній за-
сіб: спробувати написати що-не-
будь дійсно геніальне, актуальне
і навіть високохудожнє. Щоправ-
да, це не дуже оригінально: в
світовій літературі подібне вже
траплялось. Але деяким редак-
торам це може сподобатися й
сьогодні.

Поради й рекомендації склав
Юрій ШАНІН.

Друже Перче!

Чув я, що ти зібрався в гості до нас, у Мемрик.

Так от, хочу тебе принагідно попередити: квиток в автобусній касі проси до села Михайлівки або ж до міста Українська.

А чому, можеш ти спитати, не безпосередньо до Мемрика?

А тому, відповімо ми тобі, що у Мемрику автобуси не зупиняються. Ні в якому разі! І ні за яких обставин! Бо для тих, хто у нас керує пасажирським автотранспортом, Мемрик — біла пляма на карті, ніким ще не відкрита земля.

Може, ти, Перче, допоможеш цим людям відкрити ще не розвідану ними землю. А заодно — і очі на те, що коїться у них під самим носом.

МЕШКАНЦІ СЕЛА МЕМРИК
(19 підписів).

с. Мемрик
Червоноармійського району
Донецької області.

Ти не забув, що тобі, а заодно і нам, мешканцям села Куземівки, два роки тому написав т. Манаренко — голова виконкому Сватівської райради?

А написав він от що: «На Ваш лист до редакції журналу «Перець» у питанні відсутності магазину в 1-й бригаді колгоспу ім. Фрунзе повідомляємо, що правлінням Сватівської райспоживспілки намічено будівництво магазину в бригаді № 1 силами колгоспу ім. Фрунзе весною 1972 року».

Оскільки надворі вже пахне весною 1973 року, а «у питанні відсутності магазину» ще нічого нікому не змінилось, то дуже нам, Перче, кортить знати, як саме «намічалось» оце будівництво? Може, так само, як писалася відповідь голови райвиконкому на нашу скаргу. Тобто — вилами по воді...

М. КАЛМИКОВ.

с. Куземівка
Сватівського району
Ворошиловградської області.

Чули ми, що в клубі села Велідарівки Єланецького району Миколаївської області, якому всього-на-всього п'ять років, упала стеля і розвалилась грубна. Кажуть, молодь цього села в розпачі, бо клуб закрили і не ремонтують.

Снажи, Перче, велідарівським хлопцям і дівчатам, хай беруть приклад із нас. У нашому клубі вже й підлоги і вікон не стало. Проте ми розважасмося. Організували гру «Запитання — відповіді». Ми, наприклад, запитували через районну газету «Колос» буде відремонтовано клуб? А правління колгоспу ім. 17-го з'їзду ВКП(б) відповідало: «Протягом 1972 року».

Звичайно, правління наші розуміють, що це тільки гра, бо вже ось 1973 рік, а клуб і досі не відремонтований. Отак і граються з нами.

Л. КОСТЕЦЬКА.

с. Полянки
Баранівського району
Житомирської області.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Я винуватий, що в мене була середня степінь оп'яніння, але звідки вона взялася не знаю, тому що я не пив».

(Із пояснення).

«На мене склали акт, що я взяв лівих пасажирів, але то були мої кровні люди».

(Із пояснення).

м. Львів.

Надіслав Я. Н. КАМІНСЬКИЙ.

«ПРОЗЬБА»

Загубилося темне лош з трома білими ребрами нашої хтось зустріне з ним прошу післати до мене бо всі знаєтє що то моє потомство».

(З об'яви).

Надіслав В. К.

с. Яблунів
Косівського району
Івано-Франківської області.

«У КОГО ПРОПАЛ С БАЛКОНА ПЛАЩ — ЗАЙДИТЕ С БУТЫЛКОЙ В КВАРТИРУ № 1».

(З об'яви).

Надіслав З. АЛІСТРАТЕНКО.

м. Куп'янськ
Харківської області.

«Головного ветлікаря і головного зоотехніка в радгоспі немає, обоє знаходяться на убої на мясокомбінаті».

(Із пояснення).

Надіслав А. РУДЕНКО.

Селище Білозерка
Херсонської області.

«ОБ'ЯСНЕННЯ»

11 октября виріжали жінченого брата в армію ну і сочинилася драка ну і я свого носа усунув і получив потому і небил на работе 3 дня от в чем і обясняюсь.

15 октября 72 г.»

Надіслав М. П. ВОЙТИК.

сел. Новомиколаївка
Запорізької області.

«Шановні батьки!»

Цього року новорічні подарунки буде вручати Дід Мороз.

Подарки дістануть діти батьки яких здадуть їх до 27 грудня в будинок культури.

Приєм дітей з 17—00—19—00.

Адміністрація.

Надіслав М. ФЕДУНИШИН.

Село Лучинці
Івано-Франківської області.

«ОБ'ЯВЛЕННЯ»

Друзья хто нашел мой войний білет 20 рублей права на водіння автомобіля. Так пусть возьме гроші себе на похміля, а документи подбросіт по указаном адресу в білет. Только так, чтобы не знала жінка. А то опять сіграє 7 фонію. Буду очень благодарен.

29/ХІІ-72 года».

Надіслав І. ЦИМБАЛЮК.

с. Россоша
Вінницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● У замітці «Торчінські новатори» («Перець» № 17 за 1972 рік) розповідалося про те, як директор Торчінського цегельного заводу Л. Д. Петручик та директор Торчінської рембуддільниці М. Г. Ракуцький почали ставити будинок на місці, зайнятому фруктовим садом.

Голова виконкому Волинської облради тов. Церновий сповістив редакцію, що після виступу Перця рішення виконкому Торчінської селищної Ради про виділення земельної ділянки для спорудження будинку у садку було скасовано. Будівництво припинено.

● У № 21 журналу за 1972 рік у віршованому фейлетоні «Конотопська вареникіада» йшлося про антисанітарний стан, бідність меню та інші хиби в роботі кафе «Варенична» у місті Конотопі.

З Сумської обласної контори громадського харчування повідомили редакцію, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце.

Тепер приміщення кафе капітально відремонтовано. Вино з продажу вилучено. Директора Конотопського комбінату громадського харчування тов. Варнека А. А. зобов'язано постійно контролювати роботу цього кафе.

МІНІАТЮРИ КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД

Глядач він і критичне око преси.
Нелегко бути у такому стані:
як рядовий глядач,—
він першим бачить п'єсу,
як критик,—
відгукнеться він останнім.

**АВТОР, ЯКИЙ НАПИСАВ ПАРОДІЇ
МАЙЖЕ НА ВСІХ ПИСЬМЕННИКІВ**

Його удари — як голи.
Але надія все ж існує,
що, може, прийде час, коли
він сам себе
спародіює.

ТЕЖ ПЕРЕКЛАДАЧ

Хоч він працює пристрасно,
запекло,—
оригінал вбиває наповал,
бо всю відповідальність за переклад
перекладає
на оригінал.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Натякнув

За народними мотивами

Біла ставу, край села
Гриць пасе корову.
Стратегічно звеселя
Галю чорноброву:

— Глянь, — смішинками
стріля, —

Перед нами прямо
Носом тичеться теля
В ніс корови-мамі!

Мов цілується... Простеж.
Ач, яке малютко!..
Я б хотів робити теж,
Як оте телятко...

— Так чога ж ти? — промовля
З сміхом чорноброва, —
Хто ж тобі не дозволя:
То ж твоя корова!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. В. ЮЖНОГО

— Як дійде до сьомої сторінки, одразу
вкручуй пробку...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: **М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ** (відповідальний секретар), **В. ЧЕПІГА** (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (903)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. II. 1973 р. Підписано до друку 16. II. 1973 р. БФ 10480.
Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0602. Тираж 2 620 000 прим.

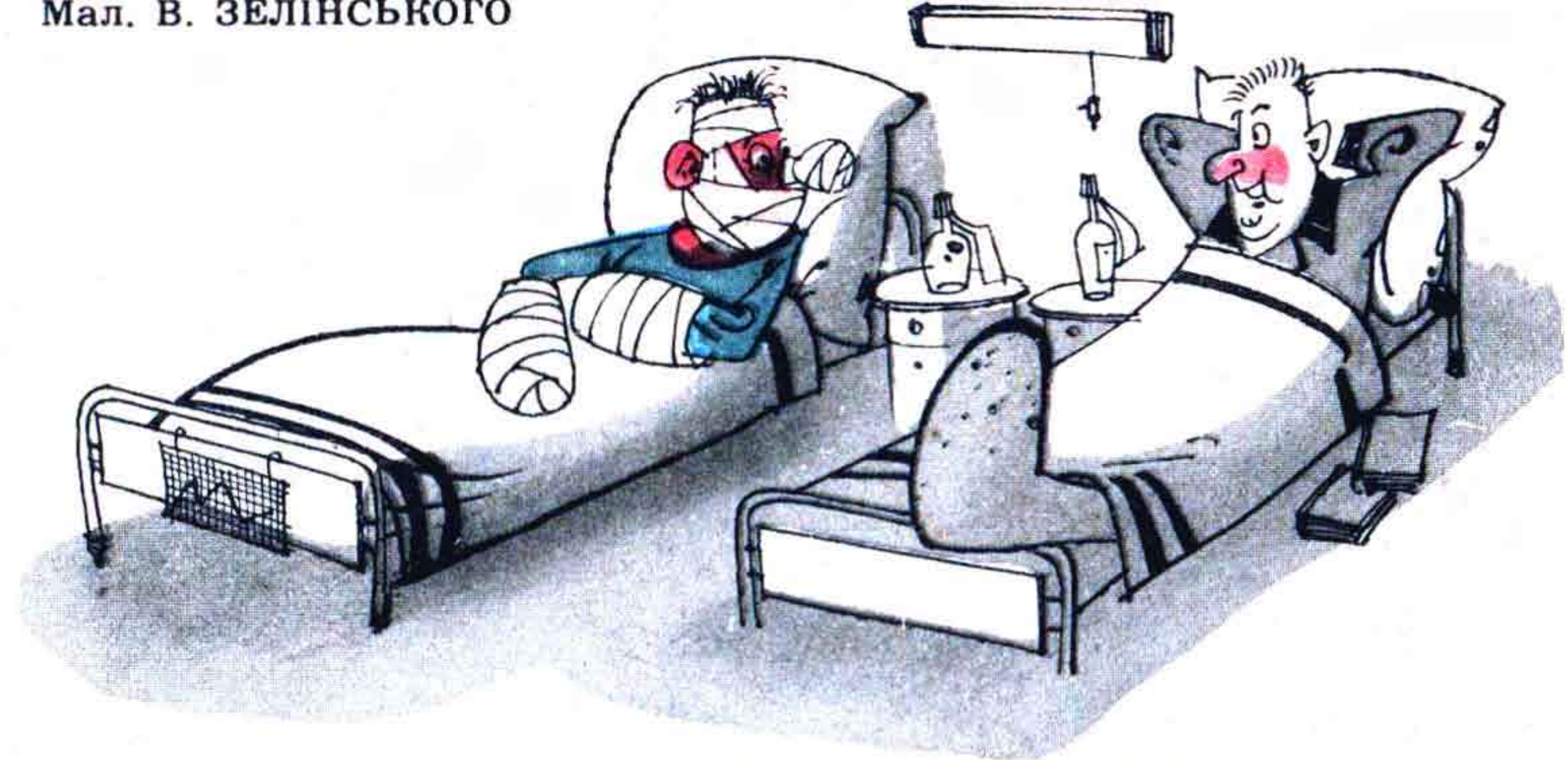
Отсканировал и обработал Александр Лебедев для <http://perec-ua.livejournal.com/>

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

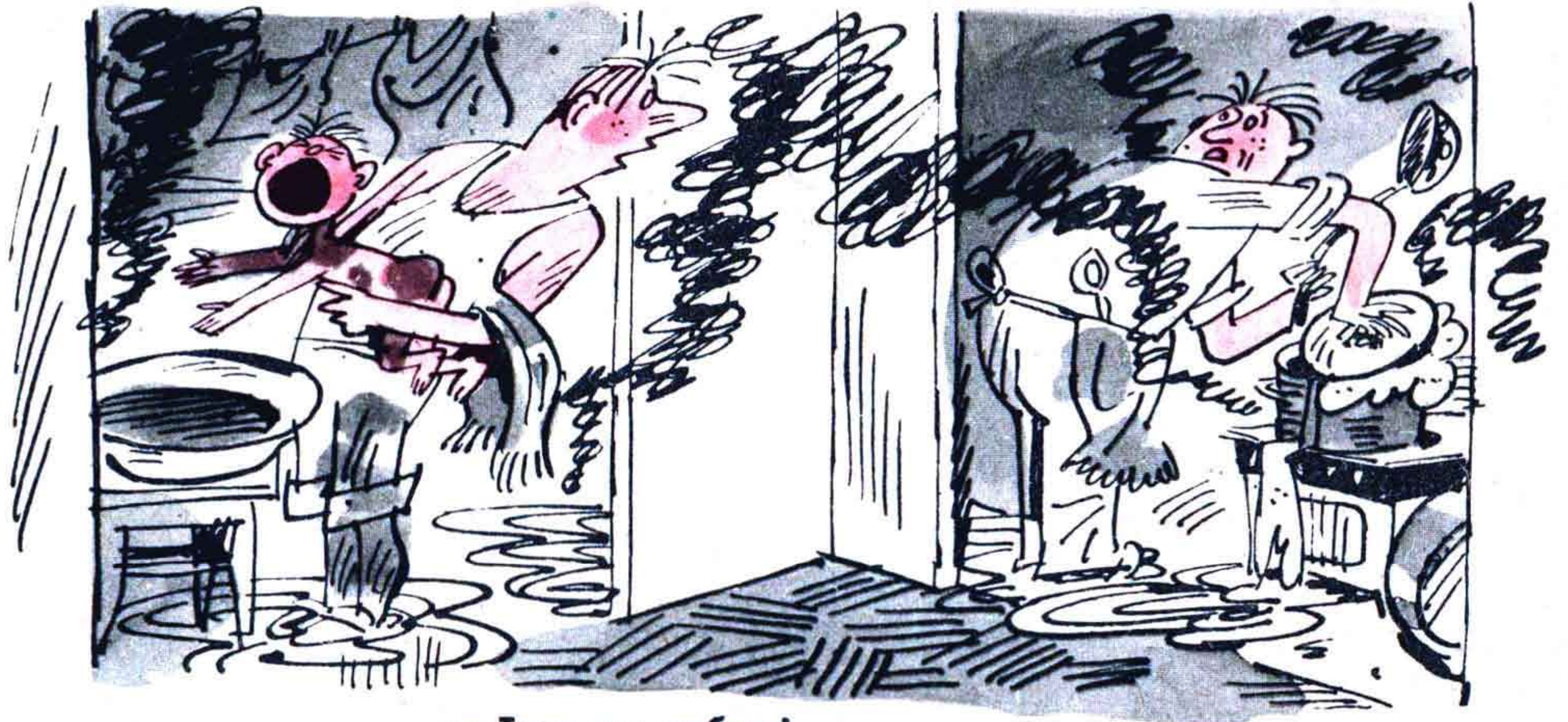
— У мого чоловіка все просто горить у руках...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Останнє, що пам'ятаю: поставив я на плиту каструлю і запалив сірник...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Твоя що робиш!
— Газету читає.
— А моя хокей по телевізору дивиться.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Вже цілу годину колишу його, а він ніяк не засне!..

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Лікарю, прошу вас як мужчина мужчину: дайте мені на восьме березня бюлетень...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

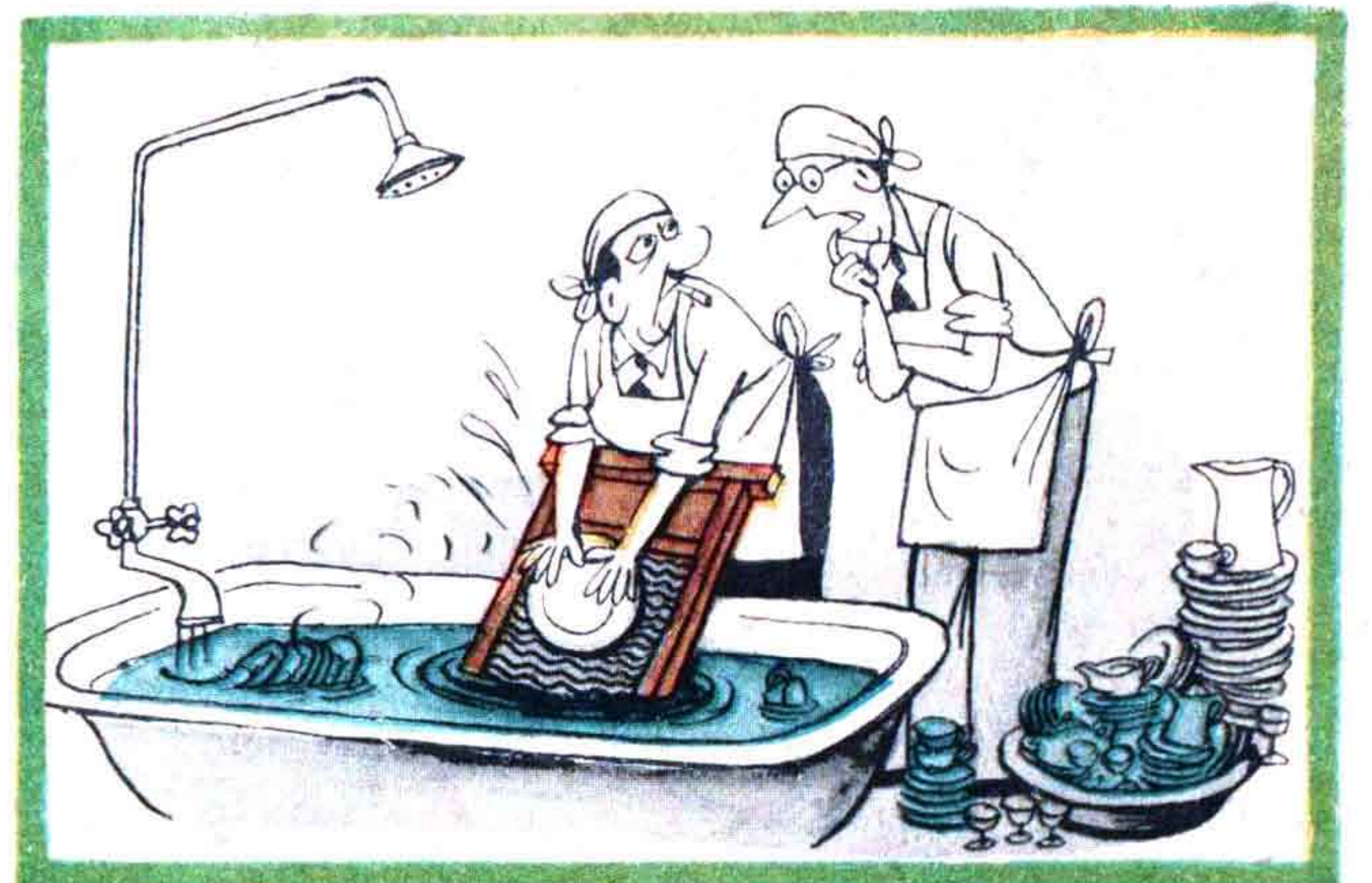
— З святом!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Підкажи мені, Галю, чого тут іще не вистачає, то я зараз вискочу...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мені здається, сусіде, посуд миють не так...